

ДІТЧ ЖУРНАЛ

5 2007

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТИЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновник:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: раз у два місяці

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5359. Індекс: 23979

Головний редактор
Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

Редакційна колегія:
єп. Софрон ДМИТЕРКО, ЧСВВ
єп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ
єп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК
єп. Роман ДАНИЛЯК
о. Петро ГЕРИЛЮК-КУПЧИНСЬКИЙ, ГСД
Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар
Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературний редактор
Ольга ЛОЗА

Коректор
Галина СКІРСЬКА

Технічний редактор
Андрій ЦИМБАЛ

Комп'ютерний набір
Ольга БЕРКИТА

© Релігійне видавництво
“Добра книжка”, 2007

Адреса редакції:
вул. Б. Хмельницького, 35/3а, м. Львів, 79019
тел.: (032) 261-55-74, факс: (032) 261-55-74
e-mail: gbook@mail.lviv.ua
gbook@ukrpost.ua
web: www.gbook.lviv.ua
Магазин: вул. Куліша, 22/3а, м. Львів, 79058
тел.: (032) 272-69-72
Друк: СПД Брошко, інд. 2581115876

ЗМІСТ

1. Сторінка головного редактора	
Послання на Покрову	2
2. Історія Фатіми	
Чеслав Ришка Жінка з Одкровення	3
3. Розважання священика	
о. Петар Любич Час є даром Божим	4
4. Марійські святині Поділля	
Йосиф Воробець Подих Божої Ласки	7
5. Дух предків кличе	
о. Володимир Красуцький, Богдан Підгірний	
І повернула Мати Божа в гірську околицю на Кальварійську гору	10
6. Двері у вічність	
Роман Дерев'яно День Задушний	12
7. Нам пишуть	
Листи читачів	19
8. Голос Марії	
о. Любо Куртовіч Нехай ваша любов буде відблиском Божої Любові ..	23
о. Данко Перутіна Молитва – дорога до досконалої любові	24
9. Поетична сторінка	
Тетяна Майданович Коли шукаємо Бога в собі	25
10. На дорозі до Бога	
Редакційна Св. Максиміліян Кольбе	27
11. Свята земля	
Анна Розповідь про мою третю подорож до Святої землі	28
12. Освячені в істині	
Редакційна Світлій пам'яті Пастиря	33
13. Сторінка видавництва	34

ПОСЛАННЯ НА ПОКРОВУ

Діти мої! Все, що змогла зробити для вас і вашого спасіння, Моя Мати, зробила. З любові народивши Мене, віддала вам Мене, духовно вмираючи зі Мною під Хрестом. Разом зі Мною духовно воскресла, коли Я воскрес. З любов'ю прийняла вас за Своїх дітей, укриваючи усіх вас Покровом Любові.

Тільки не кожний хотів прийняти цей Покров. Бо ранять Мою Матір різними блюзнірствами, роблячи з Неї просту, звичайну жінку. Ту, Котра подарувала Мені, Богочоловікові, життя, пройшовши весь земний шлях до кінця, аж поки Я не віддав Свого Духа Отцю Предвічному. О діти Мої, відкрийте свої серця для Тієї, яка всі віки вимолює для вас спасіння, у Котрої течуть вже криваві сльози, аби ви змогли зрозуміти мету свого призначення на цій землі, течуть сльози у Тієї, Котра благально просить зупинитися, щоб не чинити більше зла, яке заведе вас до знищення душі навіки. Те любляче Мате-

ринське Серце з кожним ударом вимолює прощення і навернення. Допоки будете сліпі? Допоки будете холодні серцями?

Молитва до Матері Божої

О, Пресвята Діво, Мати Ісуса і наша Мати!
Ніхто так не любив Ісуса, як Ти.
Ніхто так не терпів для Ісуса, як Ти.
Ніхто так не вірив в Ісуса, як Ти.
Ніхто так вірно не наслідував Ісуса, як Ти.
Ніхто так не пізнав Ісуса, як Ти.
Ніхто так не почитав Ісуса, як Ти.
Ніхто так не прославляв Ісуса, як Ти.
Ніхто не був таким послušним Ісусові, як Ти.
Ніхто так не співділає у всесильності Ісуса, як Ти.

О Мати, не відвертай Свого погляду від нас, паломників на землі.

Помагай нам, опікуйся нами і борони від багатьох духовних і матеріальних породжень зла, які нас оточують.

Мати Божа і наша правдива Мати, допомагай нам у всіх підступах злого ворога, уділи нам ласку витривання, супроводжуй нас у труднощах нашого життя і заведи нас безпечно до Ісуса.

Амінь.

ЖІНКА З ОДКРОВЕННЯ

(90 років об'явлення Пречистої Діви Марії у Фатімі)

Книга Одкровення – це не реалістичний опис подій, які мають відбутися перед кінцем світу. Образно кажучи, – це книга духовної боротьби між Царством Божим і царством темряви в історії спасіння, з особливим акцентом на останніх часах. Послугуючись мовою містики, св. Іван Богослов прагне показати нам два виміри апокаліпсису: індивідуальний і вселенський. Перший говорить про те, що останні часи завжди є там, де людина запродується дияволу, видаючи апокаліптичний вирок самій собі. А також усьому світові, оскільки людське зло спричиняється до страждань Всесвіту.

Апокаліпсис вселенський – це розповідь про велику боротьбу на небі, яка закінчилася – як читаємо в розділі IV і V книги св. Івана. Зараз відбувається боротьба на землі. В розділі XII Одкровення розповідається про боротьбу диявола з нащадками жінки, “що зберігають Заповіді Божі і мають свідчення Ісуса Христа”. В наступному розділі йдеться про гонителів Церкви і лжепророків. Диявол (дракон) створює звіра: “І дивувалася вся земля – за звіром; і поклонилися драконові, бо владу дав звірові, і поклонилися звірові, кажучи: “Хто подібний до звіра, і хто спроможний воювати з ним?” (Од. 13, 3-4).

Звір і антихрист – ознаки наближення кінця світу – з'являються в есхатологічній мові Христа: “Глядіть, щоб ніхто не звів вас. Багато бо прийде в моє ім'я, що будуть казати: Я – Христос, – і зведуть багатьох... І коли хто скаже тоді вам: Глянь, ось Христос, чи онде, – не вірте, бо встануть лжехристи та ложні пророки, які чинитимуть великі знаки й чуда, щоб, коли можна, звести навіть і вибраних” (Мт. 24,4.23).

Поява Антихриста – як ознака останніх часів – описана в Першому посланні Івана Богослова: “Дітоньки – пише апостол – остання це година! І як ви чули, що має прийти антихрист, а тепер багато антихристів постало, то з цього пізнаємо, що остання година настала. З-поміж нас вийшли, але з-між нас не були, – бо коли б з-між нас були, були б zostалися з нами – лише щоб виявилось, що не всі вони від нас” (Ів. 2,18-19).

Не лише до перших християн звертався апостол у своєму посланні. Св. Павло також в кількох місцях

пише, що почалися останні часи, але це не означає, що наближається кінець світу. Саме в апостола Павла знаходимо слова про те, що “сатана вдає з себе ангела світла” (2 Кор. 11,14). Тобто брехня зодягається в шати правди, гріх – в шати цноти, слабкість – в шати сили. Через це св. Павло навчає: “Одягніться в повну зброю Божу, щоб ви могли дати відсіч хитрощам диявольським. Нам бо треба боротися не проти тіла й крові, а проти начал, проти властей, проти правителів цього світу темряви, проти духів злоби в піднебесних просторах” (Еф. 6,11-12).

В Одкровенні знаходимо слова про те, що кінцем світу диявол розпочне відкриту боротьбу з Богом, зведе багатьох і буде названий антихристом, втіленням сатани; ненавидітиме усе, що хоч якось буде пов'язано з Богом. І розпочнеться боротьба з Церквою.

Саме тоді на допомогу людям прийде Жінка, яку багатовікова традиція ототожнює з Марією. Цю велику місію взяла на себе Марія, погодившись стати Матір'ю Спасителя. Силою заслуг Христа “Марія стала першою з-поміж відкуплених. І першою серед прославлених” (Пій XII). Звісно, диявол ніколи не погодиться з поразкою, яку завдала йому Жінка з Одкровення. Варто тут навести слова Івана Павла II, який після замаху на своє життя, дякуючи у Фатімі Марії за спасіння, сказав: “Коли сьогодні стою перед Тобою, Матір Христу, прагну разом з усією Церквою, перед твоїм Непорочним Серцем з'єднатися з нашим Спасителем в цьому посвяченні світу і людства... Сила цього посвячення проходить через усі часи, огортає усіх людей і всі народи, перемагає усіляке зло, яке дух темряви може розпалити в серці людини і в її справах” (13.5.1982 р.).

Марійські з'яви, і насамперед послання з Фатімі, звертають увагу на силу Матері Божої, силу молитви на вервиці і силу посвячення Її Непорочному Серцю. Підтверджує це сестра Люсія, наголошуючи, що найважливішим посланням фатімських з'яв є сила заступництва Непорочного Серця Марії, “знаку спасіння і надії в останні часи”.

Чеслав Ришка,
“Фатіма. З'яви останніх часів”, уривок

Діти Непорочної

№5, 2007

ЧАС Є ДАРОМ БОЖИМ

**Людина – істота
незвичайна. Неспокійне
серце людини...**

Не маючи можливості виразити таке прагнення, людина отримала прекрасний дар: життя, яке само собою є чимось чудесним. Перебуваємо на цьому світі одночасно з іншими. Приходячи на світ, не перестаємо існувати. Мусимо жити. Це також є нашим великим бажанням. Чи людина у змозі зрозуміти, звідки прибула і куди колись відійде, що її там очікує?

Людина так довго не зазнає спокою, щастя, допоки не віднайде відповіді на це тривожне запитання. Не можна нам забувати, що життя – це дар Божий, і що ми походимо від Бога. Від віків існуємо в Його думках. Отець Небесний так сильно прагнув, аби ми народилися і за короткий період земного життя пізнали й полюбили Його, виконували Його Заповіді та жили так, щоб колись з'єднатися з Ним.

Ми живемо в часи серйозної кризи. Ця криза охоплює всіх людей і подібна на ураган. Через це людина не може віднайти спокою, щастя, духовного задоволення. Вона почуває себе наче у тісному куті без виходу; часто впадає в депресію. Безнадійну ситуацію поглиблюють різноманітні проблеми. До якоїсь міри людина почуває себе винуватою, однак намагається приписати вину іншим. Як часто все “діє їй на

нерви”, вона не задоволена як собою, так й іншими.

На ніщо вже нема часу

Старша жінка цими словами описує своє життя в родині: “Вони не мають уже ні на що часу. Не знаходять часу зробити знак хреста на собі, зате прагнуть добре їсти і спати. Безперервно кудись поспішають, завжди зі страхом, що не прибудуть вчасно. Завжди їм чогось бракує. Дім заповнений усім, чого потребують, але їм цього не вистачає, не відчувають благословенства і не прагнуть його. Ніколи не перебувають разом, немовби втратили все, що повинно їх єднати. Зранку, відразу після пробудження, вмикають радіо, а увечері, перед сном, їхні думки заповнені тим, що дивилися по

телевізору, незважаючи на те, що там показували.

Не усвідомлюють, що якимось наступить кінець, про який повинні думати і дякувати Тому, хто обдарував нас здоров'ям і силами для життя і праці”.

Хтось інший сказав мені: “Ми набагато багатші від наших предків. Живемо в кращих умовах, у красивіших квартирах, ніж вони. Більше побачили, про багато речей знаємо набагато більше, ніж вони знали. Ми – здоровіші, довше живемо, краще одягаємося. Однак, чи ми щасливіші від них?”

Звичайно, що на це питання ми не можемо ствердно відповісти, бо постійно на щось скаржимося, частіше плачемо, ніж наші предки. Жаліємо себе, бо відчуваємо більше незадоволення, ніж вони! Ситуація в

усьому світі – дуже погана, особливо після терористичного нападу в США. Це свідчить про те, яким сильним сьогодні є вплив сатани. Він прагне усе знищити терором і ненавистю. Можна задати собі питання: “Задля чого це відбулося у наддержаві, якою є Америка? Хто прагнув так упокорити і принизити американський народ?” Це запитання залишається без відповіді.

Уже ніколи не буде так, як було

Як часто останнім часом можна почути такий вислів: “Уже ніколи не буде так, як було!” Як це зрозуміти? Для мене цей вислів є закликом навернення до нового життя. Наш обов’язок – більше думати про Бога і більше зважати на Нього, бо лише Він може нас звільнити від страхів і непевності. Страшно звучить те, що сьогодні понад мільярд людей не мають навіть одного долара, щоб прожити день. Тепер самогубства відбуваються набагато частіше, ніж у минулому. Хіба це є ознакою більшого щастя? Щороку в різних частинах світу самогубство відбувається кожних 80 секунд, а їх кількість на рік сягає 400 тис.

“Не хочу, не можу більше жити!” – написав у прощальному листі до родичів двадцятирічний юнак. Відібрав собі життя, бо його покинула молода красива дівчина. Обманута любов!

У цілому світі від абортів гине в середньому 50 млн. ненарод-

жених. Задля чого? Для чого 25-річний Даніель Р. і його 22-річна приятелька Мануела, в липні 2001 року у Надренії – Вестфалії замордували 33-річного Франка, нанісши йому 66 ножових ударів?

Під час слідства вони зізналися, що таким був наказ сатани. Зараз набагато більше незадоволених чоловіків і жінок, дуже багато заклопотаних і обманутих сімей, ніж будь-коли в минулому. Звідси і більше розлучень. Розлучається щотреть сім’я, а в деяких країнах – кожна друга. Наскільки більше є перестарілих людей, опущених і самотніх. Одночасно збільшується кількість покинутих дітей, які живуть на вулиці. Їх нараховують близько 80-ти мільйонів.

Постійно зростає кількість наркоманів: у світі їх близько 20-ти мільйонів. Чи потрібно далі підраховувати? Чи слід доводити? Чи ж не читаємо про це щоденно у газетах?

Задаймо собі запитання: “Що є причиною цього всього лиха?”

Що породжує ці крайні протиріччя? З одного боку – щораз кращий добробут, з іншого – щораз менше задоволення наших душ. Хто винен? Чи існують ліки від цих протиріч?

Знаємо, що людина – це вінець творіння: вона покликана до життя з любові як істота розумна та вільна. Ці незвичайні ласки були даровані їй Творцем. Однак, здається, що людина про це забула. Ми ж, натомисть, є свідками того, що вона опинилася у своєрідній пастці, яка не дає їй ні хвилини спокою і часу, щоб могла подумати про вічні духовні цінності.

Може скластися враження, що сьогодні людина абсолютно не має часу, аби задуматися:

- Ким вона є?
- Звідки прибула?
- Для чого так мало живе у цій долині сліз?
- Що очікує її після смерті?

Це – неправда! Сучасна людина зайнята іншими справами: для неї є важливішими матеріальні цінності, рахунки в банку, різноманітні утіхи й розваги, сучасні квартири-люкстощо, а не спасіння власної душі. Сучасна людина вже охоплена *хворобою*, вона втратила терпеливість і бажання шукати вихід із ситуації, в котрій перебуває. Спеціалісти стверджують, що людство зараз терпить новітні хвороби: самотність, нудьгу, депресію, клопоту... Людина сучасної доби відчуває також *духовний голод*! Навіть тоді, коли все має! Вона починає скаржитися на своє життя, яким незадоволена, навіть живучи у добробуті. І тоді сумує за справжнім життям.

Де знайти ліки?

Сто знаменитих американських учених з різних галузей науки: педагогіки, юриспруденції, медицини, психології, соціології, – намагалися проаналізувати причини сучасної кризи.

Вони зробили висновок, що основними причинами цього зла є зміст сучасної преси, телепередач, книг, кінофільмів, п'єс, а також виховна методика шкіл, вулиці та місця праці.

Ці фахівці запропонували поліпшити такий стан справ, але як це зробити, не знають. І не можуть знати. У їхній аптеці відсутні відповідні *ліки*. Ці вчені є лише людьми, і не в змозі перемінити людей тільки рекомендаціями. Із збільшенням кількості рецептів, зло розповсюджується ще більше.

Нема інших засобів, бо ліки, котрі можуть запобігти цьому захворюванню, потрібно шукати тільки у Бога, у виконанні Його Заповідей. Наш обов'язок – скрізь втілювати ці Заповіді: в родині, фільмах, книжках, школах... Лише тоді рани невдовзі загояться. Найважливіше – це серйозно і щиро зрозуміти, що потрібно жити відповідно до Заповідей Божих, які Творець передав усім народам на усі часи! Завдання, які містяться у Декалогу, спроможні кожного з нас зробити дітям Божим, слухняними дітьми своїх родичів, Вітчизни, народу і цілого людства, а понад усе – щирими братами кожної людини.

Родина – це мала Церква

Кожна родина повинна віднайти час для спільної молитви, читання Святого Письма. Так колись сказала Мати Божа в Меджугор'ї. Усе, що маємо – гроші, хліб, одяг, – повинно допомагати нам у дорозі до Неба. Саме тому об'явлення Матері Божої, Цариці Миру, допомагають нам усе зрозуміти глибше. Марія постійно закликає нас усіх до щоденного навернення. Вона бажає, щоб ціле наше життя стало неустанною молитвою, постійним зміцненням віри. А це вимагає цілковитого віддання себе Богові. Марія наголошує, що самозречення і пости потрібні для зростання у вірі.

Навернення, віра, молитва, а також піст не будуть успішними без єднання і прощення. Особливе місце у житті християнина посідає також Служба

Божа. Він повинен жити цим Таїнством. Цей важливий заклик Матір Божа повторює понад двадцять років. Згідно з її словами, Вона чинить так уже довгий час, щоби перебувати у вірі посеред спокус, які нас оточують. Прагне випросити для нас багато ласк, таких потрібних для спасіння. Хто щиро прийме ці послання і старатиметься ними жити, віднайде у собі мир і радість, відчує себе щасливим. Цього, власне, прагне Матір Божа...

Міланський лікар Сапаціанті сказав: "Меджугор'є в теперішніх часах є великим даром Бога. Я хочу, щоби ми всі швидко це зрозуміли, і з покорою та простотою відкрили свої серця для цих ласк. Допомагаймо одні одним, аби швидше надійшли кращі часи!"

Віддаймо Богові час, жертвуваний для нас

Посвячуймо щораз більше хвилин Творцю, Відкупителю і Спасителю! Віра – це дар Бога, це – ласка! Отець приносить нам мир і радість. Він звільняє людей від переляку, страху і зневіри. Мусимо оберегати Його у наших серцях, жититися Ним і жити Ним. Хто не має часу для Бога і своєї душі, хто не молиться, не читає Біблії і не зміцнює себе ласкою Служби Божої, той не може протистояти спокусам і важким випробуванням життя, не знайде в собі необхідної терпеливості, яка потрібна, аби це перенести і віднайти правдиву дорогу.

о. Петар Любич

ПОДИХ БОЖОЇ ЛАСКИ

Село Монастирок Борщівського р-ну Тернопільської області поки що мало кому відоме. Проте це – поки що. Мабуть, Боже Провидіння приберегло його на ці останні часи зовсім не випадково, бо тут є все: і чудесна подільська природа, і краса величавої річки Серет та гір, що обіймають її з двох сторін зеленню лісу, і чудотворна ікона Матері Божої, і печерний храм IX століття, і Хресна Дорога, і келії печерного монастиря, і Хрестовоздвиженська церква, і дивне відчуття присутності Божої благодаті та незрівнянної тиші, та спокою, який огортає кожну християнську душу, яка потрапляє у це чудотворне місце...

Перші історичні відомості про Монастирок датуються 1660 роком. Саме тоді на крутому березі Серету монахи засновують свій перший чоловічий монастир. Звідси походить і сама назва Монастирок. У часи Союзу селу дали назву Міжгір'я, намагаючись стерти пам'ять про монастир.

Монастирок упродовж свого існування переживав як періоди розквіту, так і занепаду. Отці Василіяни доклали багато зусиль у минулому, щоби це місце дійсно стало святим. Однак з приходом радянської влади змінилося на гірше: все закрили. Здавалося б, що це вже кінець. Але ні!

Як і заповідала Матір Божа у Фатімі 13 жовтня 1917 року трьом пастушкам, що наприкінці жовтня в Росії буде вчинено військовий переворот і до влади прийде сатана на сімдесят два роки і сім місяців, і на велике Господнє свято ця влада розпадеться, так усе і сповнилося з точністю до одного дня. Утім не забуваймо про попередження Марії у Фатімі, що поранений звір гірший і небезпечніший за здорового, бо ідеї комунізму – це ідеї пекла. Ці ідеї породили міф про рай на землі, про вищість матеріального над духовним, “поставили матерію на п'єдестал у всіх аспектах життя, проспівали похвалу брутальності, обожествили все, що є проминаючим і марним, зневажили всі цінності духа безсмертного, побожного життя людини”. Як наслідок,

Чудотворна ікона Матері Божої у Монастирку

матеріалізм породив диктатури, революції, війни, голодомори, концтабори, переслідування, повернення до магії, поганських звичаїв, сатанинських “чорних мес”. Саме матеріалізм, відкинувши існування Бога, існування загробного життя, став найбільшою трагедією людини у XX столітті. Чи зуміємо ми духовно очиститися від яду матеріалізму, чи зуміємо духовно вистояти у цих останніх часах, чи зуміємо, незважаючи на конфесійну приналежність, стати в любові до Бога й один до одного біля одного престолу, і воздати хвалу Богові? Коли кожен дотримуватиметься своєї духовної практики, покаже час.

Нерукотворний Лик Спасителя у печерній церкві

А поки що триває поступове відродження наших українських святинь.

2001 року до Монастирка приїхав молодий православний священник (Церква Київського Патріархату), ієромонах о. Феодосій. Мабуть, він не випадково потрапив у це чудотворне місце, бо саме тут став допомагати людям, які опановані злим духом, зіцлювати їх молитвою від різноманітних, як фізичних, так і духовних, недуг. Щотижня, у четвер і неділю, о. Феодосій відмовляє молитви екзорцизму над опанованими, постійно втілюючи в життя свою місію священника на землі не на словах, а на ділі: вириває у сатани душі різноманітними засобами, які Боже Милосердя дає духовним особам.

Це, звичайно, є не так просто і легко. Щоб це робити, потрібно багато молитися, терпіти і безперервно й до кінця боротися проти зла.

У житті парафії Хрестовоздвиженської церкви є дуже гарні християнські традиції на свято Воздвиження Чесного Животворящего Хреста. Напередодні свята зі села приходять дівчата, щоб уквітчати дерев'яні хрести на кожній стації Хресної Дороги. Кожна дівчина прикрашає квітами та зіллям лише один хрест. Увечері з церкви виходить процесія зі свічками в руках і йде на Хресну Дорогу, де священники посвячують зілля та віночки з квітів. Люди під час Хресної Дороги намагаються зірвати з кожного хреста пучок цього освяченого зілля, бо воно набуває особливих цілющих властивостей у лікуванні від різних хвороб.

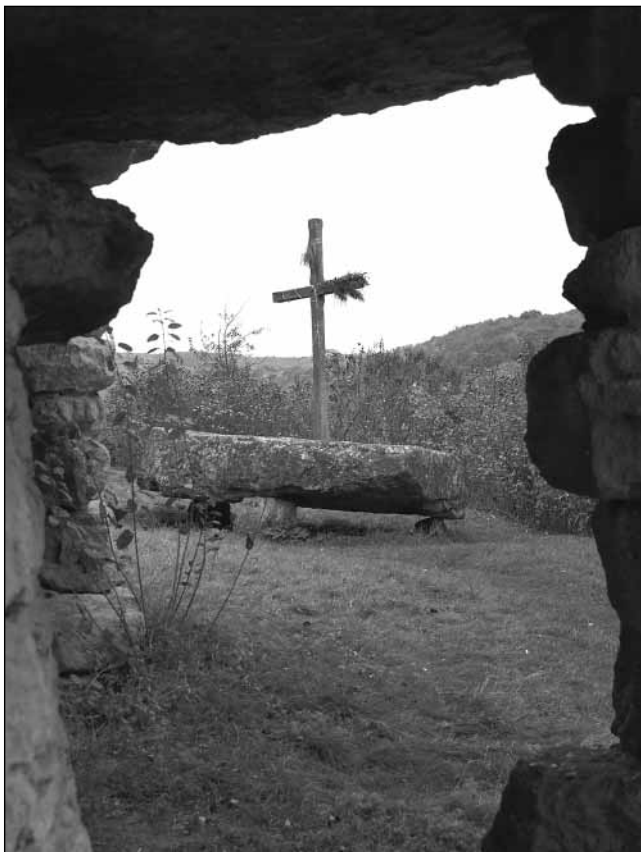
Наприкінці Хресної Дороги знаходиться стародавній печерний храм, де в давнину мешкали монахи-пустельники, які згодом переселилися в монастир. Ця печерна церква стала використовуватися як каплиця для молитв вірних. Одним з найбільших чудес цієї каплиці є нерукотворний Лик Господа нашого Ісуса Христа на стіні печери, який з'явився під час всеночних служб. Тоді монахи зауважили ці контури, обвели їх кусочками вапняку. Перед їхніми здивованими обличчями постало Обличчя Спасителя із закритими очима. Народне передання гласить: якщо людина на колінах щиро і з сокрушенням жалем помолиться до Пресвятого Обличчя Ісуса Христа, то їй проститься якийсь важкий гріх.

Перед самою печерою лежить великий поганський жертовник, в якому вирубано заглиблення у формі хреста. Сьогодні на цьому місці відбуваються головні водосвяття під час великих

Хрест "родинного щастя"

Вид на Хресну Дорогу з печери

Західній Україні, яке відзначається красою і неповторністю, з якоюсь особливою духовною атмосферою, яка складалась упродовж століть, аби тепер розцвісти з новою силою для нашого народу.

Якби ми запитали у самих себе, яка квітка є найкращою на Небі й на землі, то прийшли б висновку, що найчудеснішою і найкращою квіткою є лише Матір Божа. Тільки Вона вмістила у Собі повноту Любові Бога у Трійці Єдиного та гармонію довершеної Краси Творця у всіх Її чеснотах. Марія – непорочна, повна чистоти, любові та жертвовності. Лише ця Матір може любити безмежно. Ті, хто люблять Марію, називають у серці своєму Її благословенною, ідуть Її слідами за Ісусом, і є щасливими. Ті, хто цього не приймають, не вірять в особисті об'явлення Марії на землі, ті не знають, що є справжня любов, що є надприродне життя ласки.

У Монастирку кожний прочанин у змозі сам відчувати цей дивний подих Божої ласки та любові, бо, як колись сказав Ісус у візії одному священнику з Італії, “Душею любові є терпіння і любимо, наскільки терпимо”.

Йосиф Воробець

Богослужінь. Недалеко від печери стоїть кам'яний хрест, у народі його називають: “Хрест родинного щастя”. Існує повір'я, що коли біля нього щиро помоляться молоді люди, то невдовзі вони знайдуть своє сімейне щастя...

Зараз Хрестовоздвиженську церкву розмальовує художник п. Іван Сухий. Його розписи на склепінні храму, вівтарній частині наскрізь пронизані духом віри, любові.

Кожний його образ у храмі оживлений любов'ю, вірою, смиренням... Тут нема фальші, штучності, надуманості у формі, тут усе неначе розчиняється у тиші, любові та святості, даруючи людям духовну радість.

Монастирок – це ще одне, поки що маловідоме Марійське місце у

Хрестовоздвиженська церква у Монастирку

“І ПОВЕРНУЛА МАТИ БОЖА В ГІРСЬКУ ОКОЛИЦЮ НА КАЛЬВАРІЙСЬКУ ГОРУ”

Слава Ісусу Христу!

Хочу почати цю розповідь словами з акафісту Успіння Пресвятої Богородиці. “Радуйся Маріє, бо надійшла пора довгожданна”. І звіщаю Вам велику радість, в ушануванні найважливішого місця чудотворного і відпустового на Кальварії Пацлавській (тепер Польща, колишня Перемисько-Самбірська єпархія). Із безцінним чудотворним образом Пресвятої Богородиці, яка тримає Ісуса на руках. В одній руці Ісус тримає земну кулю, а другою благословляє народ. Воно й не дивно, що це святе місце притягало сотні тисяч людей. Коли поглянеш на цей образ, – милосердний погляд лікує, вислуховує, утверджує людину у велику віру. У цьому переконується кожна людина, яка приходить сюди. Ще малим хлопцем я багато чув про це місце із спогадів своїх батьків. І коли покликав мене Бог стати священиком, я поставив собі за мету відвідати з паломниками це святе відпустове місце. І сталося, коли я приїхав в Кальварію із прочанами, я побачив тільки фундамент із великої мурованої церкви, а також велику гарну площу на південній частині гори, і маленьке дерево всередині вівтаря, яке росло на місці кивоту. Коли я це побачив, я згадав, що розповідав своїм прочанам у дорозі. Це був сон. І коли я прибув на це місце, все збулося. Це було місце, що я його бачив. І сказав, що на цьому місці маємо поставити хрест.

Через деякий час, у 1991 р. ми знову відвідали це місце, і поставили хрест. Дали господарю

*Чудотворна ікона Пацлавської Матері Божої.
Копія. Худ. Юрій Дрозд, 2004 р.*

гроші на огорожу, й він був готовий продати те місце. Але чомусь так сталося, що його пропозицію знехтувано. Господар огородив святилище дерев'яною огорожею, яка з роками розсипалась. Одного разу в монастирі у Львові я зустрів стареньку монахиню с. Терезу,

родом з Кальварії. Я їй сказав, що знаю про Кальварію. Вона витягла з сумки дуже стареньку фотографію, і сказала: “Ось цей Чудотворний образ передаю вам, бо він зі мною від початку”.

Я тільки слухав. Вона продовжувала: “Мені час відходити, а ви

Перша відправа на посвяченому місці

зробите, щоб повернути її славу, повернувши на своє улюблене місце”. І відійшла до сестер, які чекали її.

Я взяв цей образок і довго не міг збагнути, як і чому так сталося. Через місяць мені дали знати, що монахиня відійшла у вічність. І я приїхав до Львова у монастир, щоб її провести в останню дорогу. І тоді я усе зрозумів...

З того часу я стараюсь щось зробити, та завжди були якісь перешкоди. Дуже багато разів ми їздили в Кальварію і молилися, відправляли Служби Божі, молебні, акафісти, святити воду. І все ж таки сталося так, що я мав зустріч з найвищим керівництвом Польщі, яке схвалило мій задум. І Примас Польщі кардинал Юзеф Глемп сказав: “То “свєнта” справа”.

Ось і тоді я зустрів чудову людину з Перемишля – Підгірного Богдана, який допоміг з документацією, а також і з проектом. І почалася робота. Згадую, як приїхав на фірму Юрія Дьолога і розмовляли про замовлення металевої

огорожі у вигляді відкритого храму Божого з образами у вітартній частині та з 10-ма Заповідями Божими при вході.

Всередині вітартя – великий гарний Хрест і престол із мармуру. Згадую, як Юрій, жартуючи, сказав: аванс є, то ж починаймо. Я відповів: “Наразі нема, але буде”. Наприкінці цієї розмови був присутній один молодий чоловік, який вніс дар для Марії. Це напевно було чудо. Це був п. Ігор Пігуляк, а також чудові люди, такі як П. Мельник, Б. Турчин, М. Кубара, О. Коновалик, О. Ковалик, М. Крупій, С. Шегинський, Т. Ковальчик, Синякевич, М. Осідач, Р. Уніят, О. Гадач. Дуже вдячний обидвом Юріям – виконавцям робіт, священикам: о. Ігорю (Балич), о. Ігорю (Радохінці), о. Любомиру (Гостинцеве), о. Миколі (Крукеничі), о. Володимиру (Хідновичі), о. Богдану Вовку (Завада), а також підприємцю з Польщі Роману Лазарю, який багато зробив, Марії Босій та багатьом вірним. І особливо моїм пара-

фіянам, які мене розуміли і допомогли. Щире Бог заплатить. Через 60 років Марія знову повернулася в гірську околицю, у прекрасному образі на мармурі, у кольорі. І напевно, всі ті, хто прилучився до того, не знають, яку велику справу сповнили. Бо це місце ще з 1200 року є Чудотворним.

Перша Церква стояла 200, друга – 400 років, третя – велика, мурована – стояла з 1820 по 1945-1947 роки. І простояла до виселення українців, а потім, просто не по-людськи, її розібрали, знищили, щоб не залишилося святині, яку так почитав український народ.

Не раз мені там, у Кальварії, розповідали, що люди, які щось взяли з храму, гинули – і все зникло. І тому цей Чудотворний образ, намальований на дереві, що мав понад 800 років, зник. Але ми з вами, дорогі брати і сестри, повернули копію цього образу на Кальварійську гору, як і другий образ – Страждаючого Ісуса Христа. Тому “радійте і веселіться, бо нагорода ваша велика на небесах...” Амінь.

*о. Володимир Красуцький
Богдан Підгірний*

Молитва

О, Боже мій, я прошу, вислухай мене, бо все одно до Тебе я молитись буду, хоча в спокусах у житті людина є слабка, а все ж з Тобою вистояти мушу.

Тож прошу, Господи, почуй той голос мій з-поміж тих голосів народу, і за гріхи прости під час життєвої дороги, і в вічності ніколи Ти мене не опуст.

ДЕНЬ ЗАДУШНИЙ

Родинна каплиця сім'ї Коновальців на цвинтарі у Зашкові, Жовківський р-н Львівська обл

2 листопада увесь католицький світ у своїх молитвах, відвідинах цвинтарів, жертвою випрошує в Отця Небесного милосердя для померлих зі своїх родин, близьких і знайомих. Пам'ять про померлих рідних, близьких нам по духу людей, повинна свято зберігатися у наших серцях, думках, молитвах, вчинках, жертвах. Пам'ятаймо, що всі ми перебуваємо в одному Містичному Тілі Ісуса Христа. Це Містичне Тіло складається з трьох Церков, а саме: у Небі – Церква торжествуюча, у Чистилищі – Церква терпляча, на землі – Церква-паломниця (воююча). Усі ці Церкви утворюють єдине ціле Містичне Тіло Ісуса Христа. У Катехизмі Католицької Церкви, виданому 2002 року та затвердженому Святішим

Отцем Папою Римським Іваном Павлом II, читаємо, що “визначаючи від самого початку співпричастя, яке існує всередині всього Містичного Тіла Ісуса Христа, Церква-паломниця з перших часів християнства оточила великою шаною пам'ять про померлих, приносячи також за них молитви; бо “молитися за мертвих (...) це свята і благочестива думка (...), щоб вони звільнилися від гріха” (2 Мак. 12, 44–46). Наша молитва за них може не лише допомогти їм, а й зробити успішним їхнє заступництво за нас” (с. 238).

Проте, на превеликий жаль, не всі знають про цей прекрасний догмат нашої католицької віри – Сопричастя зі Святими – і не користають з

нього. Крім того, навіть у середовищі окремих молодих священиків можна почути, що душі в Чистилищі, якщо ми за них молимося, нам нічим уже допомогти не можуть. Ісус Христос у Своему посланні італійському священику Оттавіо Мічелліні від 22 вересня 1975 року сказав: “У Моєму Містичному Тілі у багатьох душах вірних затемнюється догмат Сопричастя зі Святими, котрий є духовною дійсністю – великою, живою, правдивою, і діючою в Небі та на землі.

Нема відповідних термінів для вираження величч, сили і дії цього повного любові та життя догмату. Нема у вашій мові відповідних слів для висловлення невидимої та таємничої заміни, котра перебуває у центрі Мого Милосердного Серця. Мало є душ, які зрозуміли, і мало є також священиків, які поза абстрактною вірою активно живуть тим єднанням у Небі; з душами, які очікують у Чистилищі; з братами, які борються на землі.

Смерть, у супереччя прийнятим уявленням, це – не завершення ділання душ. Смерть, яка повинна називатися “переходом”, на правду є переходом з часу до вічності, бо вона не припиняє діяльності душі в доброму чи у злому”. І далі: “Сину, треба знати про це дуже добре, що життя триває надалі поза гробом. Усі ті, хто випередив вас з вірою і перебувають чи в Чистилищі, чи в Небі, люблять вас далі чистішою, живішаю і більшою любов’ю. Вони прагнуть дуже сильно допомогти вам перенести важкі життєві випробовування, щоб допомогти вам досягнути – так, як вони вже досягнули, – велику мету життя. Знають вони добре всі небезпеки і пастки, котрі загрожують вашим душам. Їхня допомога вам міцно оперта на вашу віру і добру волю крокування з ними з молитвою та довірою до їхнього заступництва перед Богом і Пресвятою Дівою Марією.

Якщо священик і вірні оживлені живою вірою у невичерпну допомогу ласки, а також у допомогу і дари, які можуть зачерпнути з догмату Сопричастя зі Святими, то побачать, що їхня міць над силами злого духа стократно зросте...”

У цей Задушний День у цілому світі всі стараються відвідати могили своїх родичів, помо-

*Фігурка Матері Божої на цвинтарі у Зашкові,
скульптор Юліан Савко*

литися до Отця Небесного за їхнє спасіння, очищення, поставити запалену свічку. Дуже добре у цей День мати зі собою посвячену воду, щоб покрити нею могили своїх рідних, для яких жива пам’ять вашого серця приносить велику втіху і полегшення у Чистилищі. Навіть якщо у цей День падатиме дощ чи сніг, жертуйте і його, і всі кроки своїх рідних за спасіння душ ваших рідних та опущених.

Душі з Чистилища впродовж усіх віків існування християнської віри завжди нав’язували з Волі Господа нашого Ісуса Христа містичний контакт з живими на цій долині сліз...

Вони про нас знають усе і не тільки знають... Під час спільної молитви візіонерки Анни та її знайомої, дружини померлого Григорія, Господь сказав: “Хочу, щоби син Мій, Григорій, який вже є зі Мною і дуже прагне розмови, міг звернутися до дружини. Я йому обіцяв, знаючи, що ти охоче перекажеш його слова. Тому я також хочу цього. Бачиш, Григорій мав дуже важку

дорогу впродовж життя (*каліка, невідомий*). Через те Я не міг бути до Нього суворим (*був членом партії*).

10–16. IX. 1987 р. Говорить Григорій:

– Ми все про вас (тих, яких любимо) знаємо, чуємо ваші думки, коли про нас думаєте. Жінка надалі є для мене дружиною, особою найближчою, єдиною, яка мене по-справжньому розуміла. Прошу передати їй, що ніколи не забуду її доброти та старань, бо тут зрозумів, що тільки завдяки їй посвяченню я став кимсь. Тепер знаю, що завдяки тому, що своє життя віддала мені, бо дітям була менше потрібна, ніж мені, й не тільки “фізично”, а насамперед як людина, яка по-справжньому любила і розуміла мене. Вона вибачала мені, а також заохочувала мене до наступних зусиль. Прошу сказати, що я не тільки є присутній, але й можу допомагати їй з Волі Господа нашого, який любив мене так, що дав мені – з довірою – таке важке життя. Однак без неї я не подолав би його.

Якщо пані (*Анна “Свідки Божого Милосердя”, ч. II, – прим. ред.*) погоджується і сама це пропонує, то я “напишу” прямо до дружини...

Моя кохана дружино! Чи знаєш, що я завжди перебуваю поруч з тобою і знаю всі твої турботи, переживання і радості? Я також перебуваю поруч з дітьми, але їм я не так потрібний. Ти – та, яка допомагала мені в перший період (*після смерті тіла*), коли з власної вини відчував себе загубленим і жакливо несмілим перед добротою і прощенням нашого Господа...

Тепер хочу тобі сказати, що беру участь у твоєму духовному житті. Просив про це багато, а Господь не ставив перешкод, навпаки, вважав, що ти надалі можеш мені найбільше допомагати, впроваджуючи мене вглиб життя, яким душа живе з Господом у Його домі. Не тільки користаю, але й підсилюю твоєю молитву. Ти так багато хочеш просити за інших тому, що ми тут просимо неустанно, знаючи, скільки людей загине і яким жакливим способом...

Якщо б я міг просити про щось, то лише про те, аби ти найбільше думала про тих, яким загрожує вічна смерть. Говориш, що віддаєш їх Марії. Так, це дуже добре, але занурених у Крові Ісуса, котру Він за нас пролив.

– Які молитви потрібно відмовляти? (*Дружина*).

– Ті молитви, які вам поручив Сам Господь чи Марія, є потрібними вам. Проте лише тоді, коли ви відмовляєте їх свідомо, а не механічно. Більше того, ви можете безперервно молитися своїми словами... Наведу приклад. Якщо їдеш автомобілем і бачиш убогого старого чоловіка, який проходить мимо тебе, проси ж відразу, щоб Господь у Своєму Милосерді допоміг йому.

Коли я після смерті представ перед Ісусом, то усвідомив, що Він нас любить і очікує з любов’ю і нетерпінням (*чи розумієте?*) нас, недбалих, байдужих, невдячних, які легковажать Його Дарами, ласками і Ним Самим; тупих, зарозумілих, що відкидають Його плани і нищать Його наміри, бо ми, насамперед, дбаємо лише про своє добро.

Ісус любить нас, нерозумних людей, які бездумно витрачають життя замість служити Йому до останнього подиху. Бог, чистота без-

Могила Матері Наставниці Ірини Мармаш Сестер Василіянок, ісповідниці католицької віри у Зашкові

межна, необмежена міць і маєстат, виглядає нас з нетерпінням, як батько марнотратного сина, щоб обійняти його Своєю нескінченною любов'ю відразу і на вічність, коли ми є лише спроможні перенести щастя Його Царства.

...Тоді, коли ви просите за світ і в особливих намірах, Чистилище також просить, бо ми вас любимо тим більше, чим сильніше відчуваємо до вас вдячність за заступництво, але також просимо і допомагаємо тим сильніше, чим більше ви завинили.

Щоби увійти в дім Бога, потрібно омитися з провини щодо будь-якої людини, а також побачити, зрозуміти і переблагати Господа за невідоме зло, котре зашкодило іншим. Наприклад, якщо через нашу байдужість чи легковажність інша людина зазнає духовної втрати і зневірється у доброті, відкине молитви, обов'язки тощо, то скільки нам доведеться чекати на прощення тих, перед якими ми завинили, бо вони саме внаслідок цього піддалися спокусі, загальмували свій духовний розвиток або взагалі впали через брак співчуття і допомоги. Тоді й нам самим важко отримати тут підмогу.

...Тут раптово бачиш, яким ти є: негідним, брудним, малим і лихим, невдячним, бездумно марнотратним у Його (Ісусовій) неустанній Любові, незадоволеним, повним претензій і жалів, який постійно нарікає, тобто абсолютно негідним. І тоді, коли ціле серце виринає, аби впасти до ніг, пригорнутися назавжди до тих пробитих за мене стіп, і ніколи, ніколи вже від них не відійти, сумління говорить: "Ти – недостойний!"

В очах Господа є розуміння, співчуття й оправдання. Він хоче для нас знайти виправдання: "не хотів цього", "не розумів цього", "не знав, як сильно є улюблений", "терпів", "тобі було важко", "ти був самотній", "тебе скривдили". Ісус знає про мене все, бо ніколи не покидав мене. Він виправдовує і пояснює, але я знаю, що був охрещеним, вчив релігію, чув Його слова, міг щохвилини дістати її (Євангелію), коли мільйони людей цієї помочі не мали. Я мав величезний скарб, яким не скористався, яким злегковажив. Це дуже страшно стати обличчям в обличчя з правдою про себе!

Не думайте, що Господь нас осуджує. Він був би радий притулити кожне Своє дитя до Серця

і за одне слово любові забути все зло, а коли Бог не пам'ятає – вина перестає існувати. Нема її і не буде.

Наш Митрополит Андрей Шептицький відійшов до вічності 1 листопада на свято Усіх Святих. Пройшовши через важкі випробування долі, залишив нам Свій заповіт: понад усе зберігати красу католицької віри.

І сьогодні, вже з дому Отця, не перестає заступатися за Свій народ і Церкву. І коли один сучасний український містик запитав у Ісуса, яку місію на землі виконав наш Митрополит, отримав від Господа таку відповідь: “Цей великий святий виконав на землі свою місію вповні, бо під дією Святого Духа пролив світло Божої науки для свого народу. Будучи відданим борцем за долю його, не раз був переслідуваний Моїми

ворогами, та мужність і постійна надія на Мене ввєднали йому великі ласки у його змаганнях. У ті часи він був Проводирем для багатьох засліплених Моїх вибраних дітей (*святих*), бо багато хто почав його підтримувати у його поглядах і харизмі”.

Отож, дорога християнська душе, в цих останніх часах, коли світ так швидко духовно деградує, коли християнські цінності так безжально висміюються й обезцінюються, частіше май перед очима свого серця Муку Ісуса Христа, Святий Хрест і Кров, яка спливає за нас, бо образ наших змарнованих можливостей на дорозі до Неба буде страхітливим у вічності. Нема більшого щастя на землі від бажання кожної людини безкорисливо служити своєму Господу так, як це вчинив наш Митрополит Андрей Шептицький.

Роман Дерев'янка

Молитва до Матері Божої з гори Кармель за душі у Чистилищі

О Наймиліша Матінко, Мати Божа з гори Кармель.

Ти є радістю Церкви тріумфальної, допомогою Церкви-паломниці та потішенням Церви терплячої.

Наполегливо молимося до Тебе: скеруй Свій милосердний погляд на ті душі, які терплять муки вогню чистилищного і звільни їх швидко, наскільки це можливо, аби були допущені до оглядання Бога у вічній радості.

Пам'ятай і допоможи, о Свята Матінко, особливо моїм родичам, які найбільш опущені та позбавлені допомоги.

Наймилосердніша Матінко, вилий заслуги дорогоцінної Крові Господа Ісуса на ці вибрані душі Ісуса Христа, поки не зостануть потішені розкошами небесними.

А ви, Святі Вибрані Душі, які можете так багато для нас вчинити своїми молитвами, заступайтеся за нас, коли нам загрожують небезпеки тіла і душі.

Охороняйте наші родини, допоки ми всі будемо допущені до вічного щастя. Амінь.

Митрополит Андрей Шептицький в колі священиків

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Слава Ісусу Христу!

Дорога редакції журналу “Діти Непорочної”!
Знову пишуть вам діти с. Михайлівки Шаргородського району Вінницької області.

Ми вже вам розповідали про свого настоятеля отця Павла. А сьогодні хочемо розповісти про теперішнього нашого отця-пароха Кристіяна Гайдука, якого призначили в нашу парафію св. Архангела Михаїла минулої весни (2006 р).

Та за цей коротесенький відрізок часу він зумів стати нашим справжнім духовним наставником, адже він будує храм у наших серцях і душах, учить власним прикладом смиренню, добру, Божій покорі. Таке відчуття, що о. Кристіян якби міг, то кожному з нас, не тільки дітям, але і дорослим, пожертвував би свою душу і своє любляче серце. Він – приклад істинної, дієвої любові до свого ближнього. Отець Кристіян своїми вчинками і ділами, знаннями й уміннями, своїм життям доводить щоденно всім нам істинність своєї віри у всемогутнього Бога.

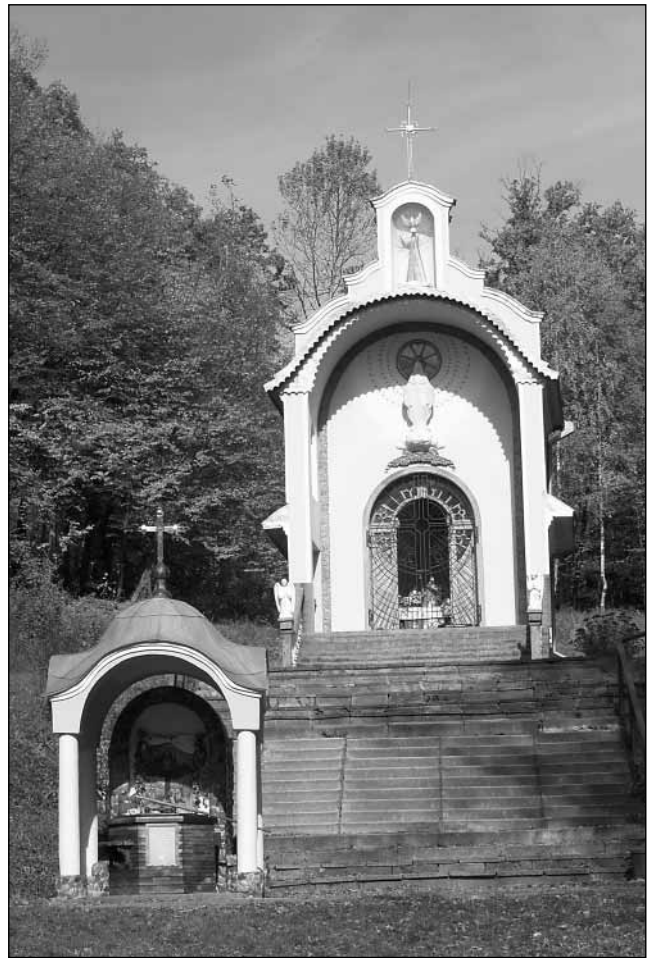
Кожну хвилину, кожен момент наш отець використовує для того, щоб навчити нас, підрастаюче покоління, справжньому служінню Богу і людям. Ми вдячні долі, що подарувала нам можливість жити поряд з такою Людиною.

Усі ми з великим нетерпінням чекаємо зустрічей із нашим парохом, бо він – це справжня радість, щедрість, натхнення для кожного з нас.

Для духовного збагачення о. Кристіян використовує не тільки служби в храмі, уроки релігії в школі чи дитячому садку. Разом з ним ми відпочиваємо в лісі, біля ставка, подорожуємо рідним краєм, зокрема, побували на екскурсії в місті Києві.

А недавно, влітку, 18 із нас були в Польщі. Ви знаєте, не кожен з наших батьків має можливість оздоровити свою дитину в будь-якому таборі відпочинку. А ми, дякуючи о. Кристіяну, мали змогу відпочивати в Польщі цілих три тижні!

Яке ж то було справжнє свято для нас, наших рідних, адже батьки оплатили тільки наші закордонні паспорти, а всі інші фінансові витрати наш отець взяв на себе. Скільки всього цікавого і

*Капличка Святого Духа
з криничкою цілющої води у Болехові*

незвичайного ми побачили там! Незабутні враження залишаться в наших серцях назавжди.

І сьогодні ми хочемо через ваш журнал висловити подяку нашому отцю.

Отче Кристіяне! Сердечно вітаємо Вас з уродинами (15 листопада). Ми дуже вдячні вам за все: ваше добре серце і щире серце, серйозні розмови і сонячну посмішку, підтримку і витримку, істинну любов до нас і наших батьків, ваше вміння торкатись найпотаємніших і найтонших струн наших дитячих душ.

Отче, ви – строгий учитель і добрий отець! Дякуємо вам за все-все і молимося за вас щодня, отче!

Діти парафії Святого Архангела Михаїла

* * *

Слава Ісусу Христу!

Вельмишановний пане редакторе, вірші пишу давно. Ділюся ними з друзями, родиною, знайомими.

В останні кілька років почала писати на релігійні теми, складаю собі молитви. Можливо, це пов'язано з віком, коли більше починаєш роздумувати над прожитим життям, вічністю... Звичайно, мої вірші не шедеври, але це все одно – дар від Бога. Друзі порадили мені звернутись до Вас, можливо вони пригоряться для Вашого журналу...

Слава Ісусу Христу!

*З пошаною Євгенія Коник,
м. Стрий*

* * *

Матінко Божа,
Ти й наша Мати!
Зволь же опіку над нами тримати.
Охорони нас своїм омофором,
Випроси ласки для нас добрим словом
У Свого Сина, нашого Бога,
Щоб попличу була Хресна дорога,
Щоби серця лжі й облуди не знали,
І наші душі в гріхах не пропали.
Матінко Божа, Ти наша НЕНЕ!
Як нам у Тебе ще вчитися треба
Бога любити, сповняти Завіти,
І у покорі свою долю стріти.
Жити у згоді, гріха боятись,
Іти вперед, не оглядатись,
І не лякатись, що смерть за порогом,
З радістю йти на побачення з Богом.

* * *

На землю вечір ляже,
Засвітить ніч світила, –
Я Господу розкажу,
Як день оцей прожила.
Ми з Богом наодинці,
Нікого більш не треба,
Мої діла і вчинки –
Все бачить Він із неба.
Прости, мій добрий Боже,

Древній жертвник у Монастирку

Упадки і провини.
Були вони негожі,
Бо я слабка людина.
Знову грішу, знов каюсь,
Знов прощення благаю, –
І Боже милосердя
Мене в житті тримає.
В молитві руки зложу,
До неба погляд лине,
Бо Ти Отець мій, Боже,
А я – Твоя дитина.

* * *

Слава Ісусу Христу!

Мене звати Ліля Болохівська. Я є членом молитовного гуртка “Марійська дружина” при церкві Чесного Хреста с. Бистриця Дрогобицького району. Нашим керівником є катехит пан Василь Сіренько. Завдяки йому ми навчилися молитися на вервиці.

Цілий вересень ми молилися за проведення чесних виборів, адже майбутнє нашої країни – це наше майбутнє. А тепер, у жовтні, ми молимося до Пречистої Диви Марії за мир, Божу мудрість й обрання на посаду міністра освіти – розумної і віруючої в Бога людини, щоб закони, які він введе, були добрими для нас і нашої України.

Завдяки пану Василеві ми здійснили декілька прощ до святих місць. А зокрема, ми побували в Грушеві, Самборі, Билинах, Гошові та Страдчі. Особливо запам'яталась остання проща. Такого

На Хресній Дорозі у Монастирку

духовного піднесення я ще не відчувала ніколи. Адже не кожна людина може пройти думками всю Хресну Дорогу з Ісусом Христом. Ми по черзі мали змогу читати стації Хресної Дороги. У Страдчі ми також побували на могилах блаженного священномученика Миколи Конрада і блаженного мученика Володимира Прийми.

У Страдецькій каплиці ми мали змогу напиться свяченої води, побачити печери, в яких жили монахи, та якими можна дійти аж до Києва.

За все це ми дякуємо своїми молитвами Господу Богу, Ісусу Христу, Матінці Божій і нашому катехиту пану Василю Сіреньку.

*Ліля Болохівська, 11 років,
с. Бистриця, Дрогобицького р-ну.*

* * *

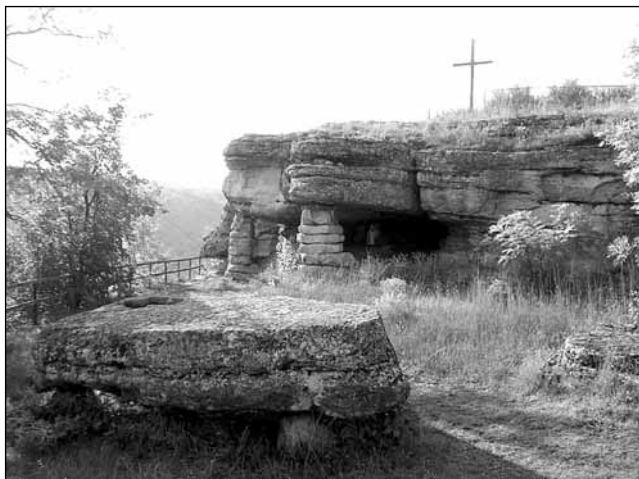
Світлана Дубчак

Голгота ненародженої дитини

Ісусе, серце так болить,
Коли згадаю про ту мить,

Чому так сестри і брати,
І мама й тато, я і Ти
Відкинуті отут удвох?
Ні, не удвох, а вдесьтьох:
Нас сотні, тисячі тисяч нас –
Відкинутих, а в серці – плач...
Чому, скажи мені, матусю,
Послухала тоді бабусю?
Чому убила ти мене?
А сум холодною рукою
За серце тисне, не в спокоюсь,
Чому там сестри і брати,
Дідусь, бабуся, батько, ти?
А я – відкинута, сама – не хрещена?
Кругом – пільма...
А ясна зіронька вгорі,
То – Мати Божа, що в дворі
Збирає всіх нас, нехрещених,
Відкинутих, убитих –
По смітниках і по задвірках...
Серце Її кров'ю спливає,
А очі діточок благають:
“О Мати Божа, поможи!!!
Чому, скажи, чому відкинуті?
Чому Ісуса не можем зріти?”
Я молюсь, щоб ти, матусю дорога,
За цей гріх прощена була...

Як гарно все це починалось:
Дитя під серцем зав'язалось,
Росло собі, смоктало пальчик,
Сміялось, плакало – жило в твоїй оселі,
А чорне зло всім розум помутило.
Добрий Ангел прилетів –
Молився, плакав, стукотів
У двері серця...
Та даремно: сильніше зло, а в серці темно,
І холод розум помутив.
Ісус відкинутий... Чому?
Служив тобі він довго й вірно,
Оберігав любов, прощав,
А що в подяку Він дістав?
А віра де твоя, матусю?
Чому відкинула Ісуса?
Чому сказала: “Я боюся,
Не стане грошей, вас багато”?

Печерна церква у Монастирку

Чому підтримав тебе тато?
Невже тепер вже більше грошей?
Чи жити легше – нехороші?
Молюсь за вас, молюсь,
В Ісуса прощення благаю.
Я знаю, ти жалієш, що убила,
Але тепер лише могила
З'єднає нас,
І я з Ісусом тебе зустріну, та боюсь,
Що не впізнаєш: я ж расту.
Поглянь у серця пустоту,
Згадай сумні оченята,
Що так благали в мамі й тата:
“Не убивай!” Прощу згадай:
На Голготі свій хрест я несу
За маму, тата, родину нашу і сім'ю.

Подаруй мені, мамо, життя

Подаруй мені, мамо, життя,
Не вбивай мене в своїй утробі,
Буду вдячна тобі без кінця,
Не раз стану тобі у пригоді.

Я – маленька дитина твоя,
Я так хочу побачити небо,
О, матусю моя дорога,
Не вбивай мене, прошу, не треба.

Подаруй мені, мамо, життя.
Нехай в очі твої я загляну,
А як будеш уже ти стара –

Приголублю, потішу, догляну.
Я так хочу побачити світ,
Я так хочу погратись ляльками...
Не вбивай мене, мамо, не ріж –
Нехай навіть чужими руками.

Подаруй мені, мамо, життя,
Щирим словом тобі я віддячу,
Нехай бідна крихіточка я
У загробнім житті не плачу.

Нехай сльози мої не впадуть
На – колись і твою – домовину.
Я за тебе в утробі молюсь...
Не вбивай свою рідну дитину!..

Рецепт від гріха

1. Накопай коренів послуху.
2. Збери коріння душевної чистоти.
3. Нарви листя терпіння.
4. Збери квіти справедливості.
5. Не впивайся вином перелюбу.
6. Все це висуши постом стримання.
7. Вклади в каструлю добрих справ.
8. Додай води зі сліз покаяння.
9. Посоли сіллю братолюбства.
10. Додай щедрої милостині.
11. В усе це поклади порошок покори і колінопреклоніння.
12. Приймай по три ложки страху Божого.
13. Вдягайся в одягу справедливості.
14. Не входь у пустослів'я, бо застудишся і захворієш гріхом знову.

Щиро помолимося:

Дай мені, Боже, чисте серце – щоб я могла Тебе любити.

Дай мені покірне серце – щоб я могла Тебе почути.

Дай мені серце, повне любові, – щоб я могла Тобі служити.

Дай мені серце, повне віри, – щоб могла у Тобі перебувати.

НЕХАЙ ВАША ЛЮБОВ БУДЕ ВІДБЛИСКОМ БОЖОЇ ЛЮБОВІ

“Любі діти! Я закликаю вас також сьогодні повернутися. Мої любі діти, нехай ваше життя буде відображенням Божої доброти, а не ненависті та зневіри. Моліться, Мої любі діти, щоб молитва стала вашим життям: так ви відкриєте мир та радість у вашому житті, які Бог дає кожному, хто має відкрите серце на Його Любов. Але ви, які перебуваєте далеко від Божого Милосердя, наверніться, щоб Бог не був глухим до ваших молитов і щоб вони не були запізненими. Тому в цей благоденний час наверніться і поставте Бога на перше місце у вашому житті. Дякую, що ви відповіли на Мій заклик”.

25 серпня 2007 року

Материнські слова Марії – це євангельські слова, виражені просто. У цьому посланні також чути відлуння слів Ісуса з початку Євангелія: *“Навертайтеся і вірте в Євангелію”*. Навернення – це постійний процес, це щоденний шлях з Ісусом, з Його Словом; воно вимогливе, і в ньому є життя Бога та Ісуса. Пресвята Діва Марія немає нічого від Себе, Свою волю Вона уподібнила Божій Волі. Марія не чекала жодного послання від Бога, але Вона була тією, яка відмовилась від Своєї волі й тому змогла так добре зрозуміти, що Бог кличе

Її бути Матір'ю Його Сина Ісуса. Її життя стало життям Бога. Вона була сповнена Богом і віддана Йому. Вона дуже терпляча до нас, бо знає, що є інший, простіший та швидший шлях, який веде нас до Бога і Його благодатей – миру та радості. У посланнях ми бачимо її вирішальну силу і материнську любов, яка бажає нам добра, спасіння нашим душам і вічного життя в Бозі. Марія була відблиском Бога, і тому Вона закликає нас, щоб наше життя було відображенням Божої доброти, а не ненависті та невіри.

“Моліться, любі діти, щоб ваше життя стало молитвою”. Дехто каже, що молиться неохоче, бо не витримує “махінацій” з собою. Молитва – це не споглядання себе, це – спог-

лядання Бога. Молитись – значить звертатись до Христа. Мені поступово буде відкрито, що слід робити; це відбувається в мені. Коли я знайомлюся з Христом, я знайомлюся з самим собою. Лише в Ісусові Христі відкривається таємниця людини. Без Ісуса ми не знаємо себе. Хто ж знав Ісуса краще від Марії, яка носила Його під серцем і виховала Його? Вона вірила Йому повністю, аж до Хреста на Голготі. Сьогодні вона також одна, котра веде нас з Голготи до Воскресіння.

Євангелія – це не минуле. Бог любив нас не один раз. Він любить нас щодня, у кожній хвилині нашого життя. І ця кожна хвилина сповнена Божої Любові та Його Присутності. Тому Марія, Цариця миру, при-

ходить, щоб нас заспокоїти, розбудити і відкрити очі душі, так, щоб відкрилося серце і зустріло Бога – Джерело життя, миру і радості. Бог веде нас до Правди Любові, коли потрібно – через страждання. Він робить усе, щоб звільнити нашу душу. Він не може бути незворушним і байдужим до нас, людей, котрі є вінцем Його Творіння.

Це для нас благодатний і подарований час, в якому нам являється Діва Марія. Тому Вона каже нам: *“Наверніться в цей благодатний час, щоб не було запізно”*. Ми можемо вільно поміркувати над тим, що, окрім благодатного часу, існує час, в якому Бог забере Свою благодать і простягну руку. Послухаймо голос та слова нашої Небесної Матері, щоб вони були благом для нашої душі й життєвої радості, та щоб ми вчасно прийшли на Трапезу Життя.

о. Любо Куртовіч

МОЛИТВА – ДОРОГА ДО ДОСКОНАЛОЇ ЛЮБОВІ

“Любі діти! Сьогодні я знову закликаю вас усіх, щоб ваші серця палахкотили ще палкішою любов’ю до Розп’ятого, і не забувайте, що Він з Любові віддав своє життя за вас, щоб ви спаслися. Мої любі діти, медитуйте і моліться, щоб ваше серце відкрилось на Божу любов. Дякую, що ви слухаєте мій заклик”.

25 вересня 2007 року

Мати Божа закликає нас у Своєму новому посланні, яке

ми почули, до ще більшої любові до Розп’ятого. Ця любов повинна виходити з наших сердець, бо серце – центр людини. Серце – це, можна сказати, людина. Марія часто закликала нас прокинутись і почати любити, бо лише любов є плідною. Лише ті справи, які ми

робимо з любові, лише ті молитви, які промовляємо з любові, йдуть просто в серце Бога.

Бог зробив для нас усе, Він послав нам Свого Сина, щоб кожен, хто живе в Ньому, мав життя вічне (пор. 1 Ів. 5, 11-13). Здається, що Бог не надто бажає, щоб людина дійшла до блага. Якщо Бог бажає цього сильно, чому ж ми чекаємо, чому протистоїмо Йому, чому не відкриваємось Йому цілком?

У другій частині послання Марія закликає нас до медитації над Божим Словом, щоб ці Слова проникли всередину нашої душі й могли розпалити

в нашому серці ще більшу спрагу за Богом. Чим більше ми контактуємо з Божим Словом, тим більша наша спрага за Богом. Це знає Богородиця, бо Вона зберігала Божі Слова у Своєму серці, медитувала над ними і жила цими словами (пор. Лк. 2, 19-51).

Пресвята Діва Марія – це доказ Церкви про те, що Вона є Дівою молитви (Virgo orans). Одночасно Вона є тією, що закликає нас Своїм прикладом до правдивої молитви до Бога. Часто Марія нас підбадьорює, бо ми часто байдужі й не знаємо, як потрібно молитися. Дехто молиться лише тоді, коли йому важко, або коли його пригнічує хрест, страждання або труднощі. Проте слід молитись не лише в таких ситуаціях. Потрібно молитись навіть тоді, коли в нас усе добре і життя складається добре. Тоді ми повинні молитись передусім подячною молитвою, щоби Бог благословив нас ще більше і помножив благодаті, які ми отримали від Нього. Молитва – це не щось другорядне, молитва – це питання життя і смерті. Так само як потопаючий потребує повітря, так кожен віруючий потребує молитви. І так сходить на нас благодать і ми підносимось через молитву до Бога. Коли ми роздумуємо про Марію, Матір вочлененого Слова і Вчительку духовного життя, дякуємо за те, що Вона вчить і виховує нас у своїй школі любові.

о. Данко Перутіна

Діти Непорочної

КОЛИ ШУКАЄМО БОГА В СОБІ

Марія

Це обличчя – мов роса на квітці,
(Наднебесна, золотодзвінна ружа!)
Ніжний погляд з вишини, не звідси, –
Це ж Марія, Мати Божа.

Знов до нас розкрилась, мов троянда,
Пелюстками облітає тихо.
Срібна радість, і порада, і розрада
Ти, Маріє, на усяке лихо.

Ти, Маріє, разом і роса пречиста
І гірка сльозина!
Ти припала так до цього міста,
Як до Свого Сина.

З нами Ти, і Милосердя Боже з нами,
Твої руки і всесильні і легкії, –
Нездоланної любові пелюстками
Огортаєш Україну, покриваєш Київ...

Збирання роси

В цьому житті, що підступне, лихе і скупе,
Де на екранах і трасах антихрист гряде, –
Боже, Ісусе, кохання моє золоте,
Не залишай мене там, де немає Тебе!

Все кам'яніе бетоном і криком кричить,
Сірою сіркою, злою смолою гірчить
Тут, на землі, де нема ні в очах, ні у слові
Чистого хліба, води, і повітря, й любові.

Гнів спопеляючий, і недовір'я тупе,
Радість безкрила сповзає у твань з висоти...
Не залишай мене там, де немає Тебе!
Де ж милосердя Твоє, о мій Боже святий...

Не залишай мене мертвою між мертвоти,
Без почуттів, без думок, без тепла у руках!

Краще вже поруч з Тобою свій хрест перейти
Через пекуче залізо, страждання і страх.

Боже, Ісусе, малесеньке любе дитя, –
Взяв мою душу, й несеш, мов росинку, в життя.
Ти, моє серденько, знаєш, навіщо й куди,
Те, що збираєш у світі з роси і води.

Вечірня Служба

Ми йдемо, щоб Господа нашого зняти з Хреста...
За нами скрадається слідом нічна темнота.
Печуть нам долоні невдавні потиски зла,
І церква ще наша така у цей вечір мала.

Торкаються миром любові роз'ятрених ран
Марія Пречиста і учень Його Іоан.
Тривожна молитва розгладжує скорбні уста:
О, як же нам Господа нашого зняти з Хреста?!

Ось Тіло Господнє зав'ється в ясне полотно.
Із тихим прощанням кладеться у склепі на дно.
Темніє Голгофа... Куди ж нам ізвідси іти?
Згасають вогні... Не змовкає псаломний мотив.

В цій Службі вечірній і жаль, і надія, і страх,
Нема їй кінця у мільйонно повторених днях
Зринає найвище і гасне вечірній мотив:
Ти, Господи, нині із храму і нас відпустив.

Ми вранці прийдемо. Тут наше прекрасне буття.
Тут Кров Твоя, Тіло і Хрест – межі смертю й життям.
Звучать в наших душах блаженне тепло і любов,
Це значить: живий Ти і звідси Ти не відійшов!

Вже скоро проясняться нам Твої муки і смерть,
І день воскресіння постане, як царственна твердь.
...Та вкотре надвечір, доки не впаде темнота,
Ми йдемо, щоб Господа нашого зняти з хреста.

Обожнене тіло

Уже заміло на камінь Христове плече,
Вже й кров на руках запеклася, а дух все тече.
Саме ж нерозумне залізо навіки пробило
Стіну між пітьмою і світлом – обожнене тіло.

І чудо щовіку й щодня сотворює воно:
Все сіється кров із долонь – мов загусле зерно.
Це тіло в своєму теплі, мов заміс у діжі,
І вільно – крізь рани – збігати живлющій душі.

Долоні стискаєш, опущені очі униз...
О, швидко не треба відходити, о, зупинись!
Цей дух, що насичує нас під спасенним хрестом,
Розтане вгорі, якщо тут не підхопить ніхто.

* * *

Коли шукаєш Бога у собі,
Зумій пізнати дію благодаті.
О, ні, не зможе біс її подати, –
Не в силі хтиву пристрасть приховати,
У хитрощах він сам себе зганьбить.

Коли шукаєш Бога у собі,
Супроти звірів-бісів на арену
Ще доведеться кликати тобі
Снагу Христову. Радісну-смиренну-
Привітну-тиху-світовідреченну...!

Розумне почуття своє послухай,
Бо суттю відрізняються вони, –
Оці ясні дари Святого Духа
І вимрійки незбутні сатани.

Якщо душа тебе розсудить строго,
То відійде від марева жаркого.
...Ось так давати серцю лад і звіт
Навчав братів Григорій Синаїт.

Рідна мова

Як плоть моя замішана на крові,
Отак мій дух – на українській мові.
Без неї розплітається, мов прах,

Розколоється, звірюється, кане
І сиплеться... От-от його нестане,
Лиш сухість в серці, в мислі, на вустах.

Так споконвіку, як і кожна мова,
Вона була у світлі, в Бога-Слова.
І ось – про світло свідчити прийшла.
І входить у серця, немов у храми,
До тих, що їй повідчиняли брами,
Доносить хвилі вічного тепла.

Коли недбало робиться переклад,
То це гербарій: кожна квітка мертва.
Де кольори, де музика, де лад?
Де луг живий – сплетіння й розгортання,
Пора і місце, перше і останнє,
Пахучий вітер з неба, злет і спад?

Постала в гніві милосердна Трійця:
«Вже мова ваша витікла, мов кривця,
Позабували і пани, й раби»».
Так, як Мойсей пред Богом на Синаї
Душа моя впаде і заридас:
З моїм народом – і мене убий...

Бо Ти мене створив із того слова,
Що не слова окремі, а – розмова,
Де кольори, і музика, і лад,
І луг живий – сплетіння й розгортання,
Пора і місце, перше і останнє,
Пахучий вітер з неба, злет і спад.

Так споконвіку, як і кожна мова,
Вона була у світлі, в Бога-Слова
І ось – про світло свідчити прийшла.
І входить у серця, немов у храми;
До тих, що їй повідчиняли брами,
Доносить хвилі вічного тепла.

Як інші, неповторна і єдина,
Задумана у Трійці, мов людина.

Тетяна Майданович

СВ. МАКСИМІЛІЯН КОЛЬБЕ

Св. Максиміліян Марія Кольбе народився 8 січня 1894 року в Здуньській Волі, неподалік Лодзя у Польщі. Того самого дня був охрещений і отримав ім'я Раймонд. Зростаючи у християнській атмосфері родинного дому, Раймонд закінчує у Паб'яніці школу. Там же почув вперше голос поклику до монашого життя. Тут також усвідомив собі дар, який став натхненням на ціле його життя – особливу любов до Матері Божої. 1907 року тринадцятирічний Раймонд вступає до Малої Семінарії Духовної ОО Францисканів у Львові. Закінчивши цю семінарію, усвідомлює свій поклик до Чину Св. Франциска.

4-го вересня 1910 року отримує у Новоціті ім'я Максиміліяна. Перші шлюбні законні складає 5 вересня 1911 року, а далі – навчання у Римі (1912–1919), захист докторату з філософії та теології.

1919 року о. Максиміліян повертається до Польщі і організовує Лицарство Непорочної, а з 1922 р. починає друкувати часопис “Лицар Непорочної”.

Неподалік від Варшави отець Максиміліян засновує Непокалянв. Девізом св. Максиміліяна Кольбе стає: “Через Непорочну до Найсвятішого Серця Ісуса”.

1930 року Кольбе разом з чотирма братами-францисканцями вирушає на місію до Японії. Там засновує монастир під назвою “Сад Непорочної”, та через місяць починає видавати японською мовою часопис “Лицар Непорочної”.

1936 року настоятелі Чину відкликали о. Максиміліяна до Польщі, де він віддався повністю своїй улюбленій справі. Наклад часопису “Лицар Непорочної” складав 75 тис. екземплярів на місяць, а іноді – й мільйон.

З нападом фашистської Німеччини на Польщу, Непокалянв зазнав арештів. Св. Максиміліян відверто заявив гітлерівцям: “Ми готові віддати своє життя за наші ідеали!”

7 лютого 1941 гестапо заарештувало св. Максиміліяна, а згодом перевели його до Освенціма. Був готовий віддати своє життя за ближнього, що і вчинив у бункері голодної смерті... Своєю

присутністю, словами і прикладом, вірою в життя, котре ніколи не закінчується, вірою в любов, котра є єдиною творчою силою, вірою у перемогу тих, які свою надію поклали у Христі, віддав своє життя за іншу людину, замінивши добровільно собою його у бункері голодної смерті. Відійшов до вічності напередодні свята Внебовзяття Діви Марії 14 серпня 1941 року.

Папа Павло IV проголосив його блаженным 17 жовтня 1971 року, а Папа Іван Павло II – святим 10 жовтня 1982 року.

Молитва

Непорочна Діво Маріє, Царице Небесна і Земна, притулок грішників, наша найулюбленіша Мати, кому Бог довірив посередництво в Його Милосерді, я, бідний грішник, падаю перед Тобою на коліна і покірно прошу Тебе: візьми мене у Своє Царство. Володій в моєму серці і в моєму тілі, в моєму житті, смерті і вічності.

Роби зі мною, що Ти захочеш, щоб виповнилося те, що про Тебе написано: “Вона розтопче голову змії”, і ще: “Вона виправить всі помилки світу”.

Дозволь мені бути слухняним знаряддям в Твоїх чистих і милосердних руках, щоб я зумів навчити багатьох байдужих і заблудлих душ пізнанню й любові до Тебе, і щоб Найсвятіше Царство Ісуса розповсюдити якомога далі.

Воістину, тільки там, куди Ти приходиш, Ти приносиш переконання і зцілення душ, тому що всі милості від Найсвятішого Серця Ісуса йдуть до нас через Твої руки.

Стрілисті акти:

Непорочна Діво Маріє, молись за нас!
Непорочне Серце Марії, веди нас до Ісуса!
Найсвятіше Серце Ісуса, нехай прийде Царство Твоє!
Найсвятіше Серце Ісуса, я довіряю Тобі!
Найсвятіше Серце Ісуса, я люблю Тебе!
Святий Йосифе, найтісніше пов'язаний з Серцем Ісуса, і покровителю сімей, молись за нас!

Редакційна

№5, 2007

Діти Непорочної

“РОЗПОВІДЬ ПРО МОЮ ТРЕТЮ ПОДОРОЖ ДО СВЯТОЇ ЗЕМЛІ”

Ми стоїмо і колядуємо, як українські пастишки у Вифлеємі біля Святої Печери, перед колишньою Убогою Стаєнкою – яслами. Ми щасливі, що колядуємо у Вифлеємі, що стоїмо перед Безмежністю! Ми щасливі, тому що відчуваємо торжество небесних і земних сил!

Чуємо від отця Романа відомі слова: “Слава на висотах Богу і мир на землі! На землю прийшов Жаданий Месія, Відкупитель людства! Сьогодні Ісусик стукає до кожного серця через радісні хвилини Святої Ночі, що з’єднала в одно небесне із земним”.

Хоча ми не дочекалися спеціального дозволу, однак не тривожилися, а раділи, що так довго колядували і прославляли Ісуса біля Печери Його Народження у Вифлеємі. Ми забули, що минулої ночі ніхто з нас не спав. Ми дуже тішилися цим Святим Вифлеємським Вечором!

Ніколи не забуду цієї Вифлеємської ночі 2006 року, цього Вифлеємського Різдвяного неба, тих світлих, радісних відчуттів свого серця! Господи, дякуємо Тобі! Ісусе, дякуємо, що ми тут, біля Тебе! З святковим відчуттям у серці опівночі ми повернулися в Єрусалим у готель, щоб зранку знову їхати до Вифлеєму.

Сьогодні – 25 грудня 2006 року – Різдво Христове! Зранку ми вже у Вифлеємі. Надворі – тепла сонячна погода. Ми одягнулися у вишиванки. На нас звертають увагу різні люди, знімають на камеру, бо ми урочисто і радісно колядуємо. Ми довго колядували і сталося чудо, бо нам дозволили відправити Службу Божу в одній з капличок нижнього поверху Храму, зовсім близько до Святої Печери. Нам не просто дозволили, нам допоміг Ісусик, якому ми так довго і чемно колядували.

Дякуємо отцю Романові за коляду „Бог Предвічний народився!”, яку він урочисто зако-

Вифлеєм. Місце народження Ісуса

лядував перед Храмом Різдва Христового на дуже високій ноті, так, що все навколо завмерло. Було дуже гарно і святково.

З Божою ласкою нашому отцю Романові випала можливість відправляти Святу Літургію у Вифлеємі на Різдво Христове. Це були хвилини Божої Радості, що стали нам великим подарунком. Свята Літургія у Вифлеємі на Різдво Христове, слухання Слова Божого єднали нас у Великій Подяці Господу за Благодать зустрічі з Ним, тут, на місці Приходу Його на землю, тут, на місці, освяченому Його присутністю.

Для мене глибоким переживанням була Євхаристія в день Різдва Христового у Вифлеємі, де “Слово стало тілом і оселилось між вибраним народом” – для нас і цілого світу. Слово Боже, яке говорив отець Роман під час Літургії, промовляло до моєї душі незвичним голосом, ставало живим і зрозумілим, ніби чекало цієї хвилини, цього дня, Різдва Христового у Вифлеємі.

“Все на сьогодні радістю наповнилося! Христос родився від Діви!” Які це хвилюючі слова і

радісні відчуття! Такими щасливими хвилинами ми розпочали святкування Різдва Христового.

Під час Служби Божої отець Роман зачитував записки за здоров'я, з іменами наших рідних, знайомих і приятелів та їхніх родин.

Господи, дякуємо! Господи, дякуємо! Господи, дякуємо!

Після Святої Літургії нам знову допомогли перейти до Печери Різдва Христового, найбільшої Святині світу. Тут народився на світ Месія, Відкупитель людства!

Святе Місце в Печері обрамлене чотирнадцятипелюстковою срібною зіркою з латинським написом "Тут Ісус Христос народжений Дівою Марією". Над цим святим місцем промовляє живе світло лампадок.

Цілюючи Твоє Святе Місце Приходу на світ, мій Любий Ісусе, вже нічого для себе не прошу, тільки дякую Тобі, Ісусе, дякую, дякую! Дякую Тобі, Дорогий Ісусе, і від усіх, хто просив мене про молитви за них.

У Святій Печері не можна довго затриматися тому, що стоїть довга черга інших людей, які теж бажають сюди потрапити. Важко покидати Печеру, яка манить тебе невидимою силою, яка зігріває твоє серце незвичним теплом любові, яка надихає тебе почуттям глибокої віри, глибокої Любові. Коли ми виходили із Святої Печери, колядували упівголос. Отож ми поверталися з Вифлеєму від Печери Різдва Христового щасливими, із Світлом Вифлеємської Зірки, яка тепер освітлюватиме дорогу земного життя кожному з нас.

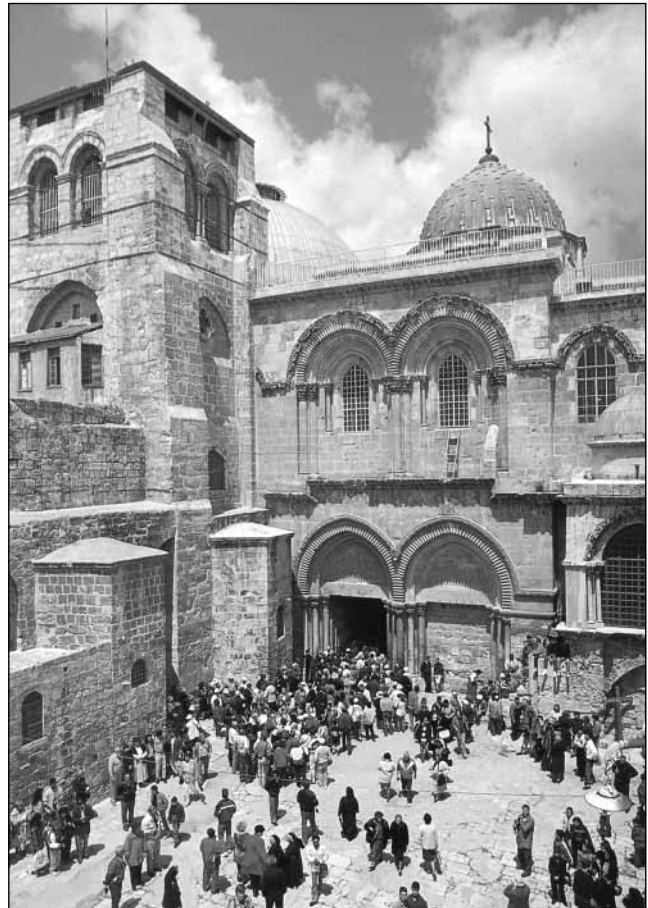
З подвір'я Храму Різдва Христового видно поле пастухів, які в ніч Народження Ісуса побачили знакову зірку на небі і побігли за її світлом. Воно і дотепер називається Полем Пастухів.

У другій половині дня ми повернулися автобусом назад до Єрусалиму і продовжили святкування Різдва Христового в Храмі Успіння Матері Божої.

Дорогий наш отець Роман, як завжди, все передбачає, продумує до найменшої дрібниці. Він подбав, щоб ми купили квіти для Матері Божої й виклали їх навколо постаменту, де Вона лежить, ніби тільки заснула. Насправді це – місце,

де жив Іван Богослов, який після смерті Ісуса на Голготі забрав Матінку Божу до свого дому, де Вона мешкала до Дня свого Успіння.

Ми зупинилися біля квіткового магазину, накупили гарних квітів у вазонах, принесли Матінці Божій на Різдво Христове і ними обставили, як віночком квітучим, весь її постамент, на якому Вона лежить

Єрусалим. Вхід до храму Гробу Господнього

Отець Роман відправив молебень біля Матінки Божої. Потім ми взяли за руки і ходили навколо Її Постаменту, співаючи 50 разів "О Маріє, Мати Божа, поможи нам!". Ми тут гарно колядували, дякували Матінці Божій, що Вона нас так мило прийняла на Різдво Христове, душевно зігріла, втішила і пригорнула, що ми це все відчули серцем і понесли все це з собою, щоб поділитися з іншими. Навіть охоронець радів квітами, нашими молитвами і колядками. З великою повагою він поставився до нашого отця

Романа, відчинив йому загородку і дозволив підійти, доторкнутись, поцілувати руки Матінки Божої. Від радості ми заплакали.

З подвір'я Храму Успіння піднялися стежиною трохи вище – туди, де відбувалася Тайна Вечеря. Це місце називається Горницею. Дорогий наш отець Роман знову потурбувався, щоб у нас були вино і хліб. Після спільної молитви, після Слова Божого, він поблагословив хліб і вино, переламав і дав нам на спомин, для духовної поживи. Ми з особливим торжеством споживали хліб і вино, подякували Богу за отримані Ласки, подякували отцеві Роману за його благословення. У Горниці ми також колядували, прославляючи Різдво Ісуса.

Наприкінці дня по дорозі до готелю ми зупинились біля Стіни Плачу. Це – все, що збереглося від опорної стіни Єрусалимського Храму після того, як римляни зруйнували його в 70-му році н. е. У всі часи євреї приходили сюди, щоб оплакувати цю трагедію. Тому вона і називається Стіною Плачу. Для євреїв це – найбільша Святиня, місце Богослужіння і торжеств. Ця західна стіна символізує повернення ізраїльського народу на землю обітовану.

Після спільної вечері в готелі ми телефонували в Україну чи надсилали повідомлення – вітання з Різдвом Христовим, передавали словами радості нашого серця, переповненого щасливими враженнями від побаченого й отриманого у Вифлеємі та Єрусалимі.

Різдво Христове у Вифлеємі та Єрусалимі, яке ми відсвяткували 25 грудня 2006 року запам'ятається нам на ціле життя. Це – щаслива мить перебування! Це – наше щасливе Різдво!

Щасливе Різдво не тільки тоді, коли є ялинка, пісна запашна вечеря, не тільки смажені пампушки, хоч цього всього дуже хочеться, і все потрібне для свята.

Щасливе Різдво Христове тоді, коли Ісус народився в твоєму серці, а ти – Новою, Духовною Людиною. Це відчуття ми мали можливість пережити.

Надвечір погода змінилась, небо затягло чорними хмарами, всю ніч завивав вітер, гриміло, блискало, падав дощ.

Зранку дощ припинився, але було холодно. На сьогоднішні наші наміри – пройти Хресну Дорогу, тримаючи свій хрестик в руках. Автобусом ми під'їхали до підніжжя Храмової Гори. Далі йшли пішки вгору до Воріт Святого Стефана. Напівдорозі наш гід Нона зупинилася і зосередила нашу увагу на тому, що звідси добре видно дім Каяфи навпроти – на Оливній Горі.

З темниці підвалу дому Каяфи вивели Ісуса, який не спав усю ніч, і повели дорогою, яка круто піднімається і круто спускається вниз. Ми мали можливість своїми очима охопити її. Це тяжка і довга дорога. Було боляче дивитись на гористий крутий шлях, який долав Ісус у супроводі воїнів стражі до місця свого засуду в прокуратора Пилата.

Ось ми вже біля Воріт, біля яких Святий Стефан через 70 років після смерті Ісуса був кам'янований за віру Христову. Їх називають Ворітами Діви Марії тому, що недалеко звідси стояв дім Йоакима й Анни, де народилася Марія – Матінка Божа. Тепер на тому місці стоїть церква Св. Анни. Ми зайшли в неї, склали свої молитви, а на подвір'ї церкви колядували.

Поруч – купальня Вифезда. Вважалося, що омивання в купальнях приносить оздоровлення, а тому колись багато людей приходило, щоб звільнитись від своїх хвороб. Отець Роман пригадав нам, що в Євангелії від Івана сказано: “Що біля цієї купальні чоловік лежав 38 років розслаблений і не було людини, яка би його опустила в купальню, коли зарухається вода. Коли Ісус його побачив і взяв, що він лежить так довго і запитав його, чи хоче бути здоровим. Хворий відповів Йому: “Так Господи...” – “Тоді встань, візьми своє ложе і ходи”. Хворий тут же виздоровів і пішов”. Тепер тут усе висохло, тривають археологічні дослідження.

...Ось ми на подвір'ї Понтія Пилата. Тут починається Хресна Дорога, Перша Станція, на якій Пилат віддав Христа на розп'яття, і “...умив руки”. Тут щоп'ятниці прочани-християни, які є в Єрусалимі, приєднуються до процесії францисканців, щоб пройти слідами Ісуса і відчути, пережити Його Страждання. Для всіх

людей Хресна Дорога – це найвища мета паломництва на Святу Землю.

Сьогодні вівторок, 26 грудня 2006 року. На Хресній Дорозі ми – єдина група з України, але з нами – отець Роман, який поведе нас по ній в особливих роздумах, глибокій задумі, з відчуттям болю у серці, перенесе нас своїми словами у часи Ісуса. Ми молимося і ніби першими йтимемо по слідах Спасителя Світу. Кожен з нас тримає у руці свій хрест.

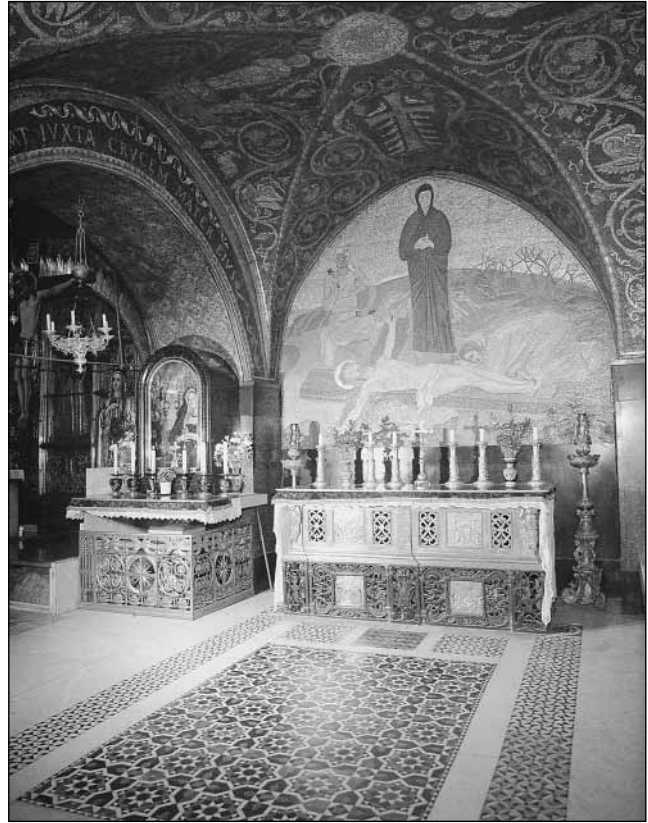
Уже на Першій Стації отець Роман зосередив у своїй промові, підготував нас до глибокого страждання з Ісусом. Саме тут був засуджений Ісус, на цьому місці юрба кричала, як записано в Євангелії: “Розпни Його! А відпусти нам Варраву!” Тоді Пилат, бажаючи догодити юрбі, відпустив їм Варраву, Ісуса ж на бичування віддав, щоб Його розіп’яли” (Марк.15, 15).

На кожній Стації Хресної Дороги отець Роман зачитував нам про події, які трапилися, проводив науку. Ми молилися “Отче Наш”, “Богородице Діво”, “Претерпілий за нас страсти, Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй нас!”

Хресною Дорогою ми не йдемо, а переставляємо ноги, несучи в своєму серці біль і сум. Кожен з нас, окрім хрестика, несе найдорожчі реліквії Святої Землі – свічки, пакетики із святою земелькою, хустинки, вервички, образочки, медальйончики. Все це несемо по скорботному шляху Ісуса й освяtimo на Гробі Господньому, роздамо по частинках рідним, близьким, знайомим для порятунку душі й тіла, спасіння, спомину.

З молитвою і скорботою ми пройшли Другу Стацію, де Ісус бере на свої Рамена Хрест, Третю – де падає під Хрестом, Четверту, в якій відбулося зустріч Ісуса з Матінкою Божою, П’яту, де Симон Киринейчик допомагає Ісусу нести Хрест, Шосту, де Вероніка обтирає лице Ісуса хустинкою, Сьому, де Ісус падає вдруге під Хрестом, Восьму, де Ісус звертається до жінок Єрусалиму, Дев’яту, де Ісус утретє падає під Хрестом.

Ми дійшли до подвір’я Храму Гробу Господнього, під склепінням якого є Х і XI Стації. Скорботна Дорога важка для сприйняття. Особливо підсилювало душевне напруження, коли ми

Внутрішній вигляд храму Гробу Господнього

переступили поріг Храму Гробу Господнього. Ми вдруге на цій прощі впали під Хрест на Голготі, припали до Гробу Господнього, склали молитви і Подяки.

Цього разу отець Роман після закінчення молитви Хресної Дороги відправив на Голготі Панахиду за упокій душ померлих наших рідних, близьких, дорогих. Кожен з нас давав картонки з їхніми іменами, а отець уважно зачитував їх. Ми сумували за тими, кого немає, але радісно молилися за упокій їхніх душ на Голготі, під Хрестом Ісуса Христа. Отче Романе, дорогий наш Добрий Пастирю! Дякуємо Вам за важливу молитву за душі наших померлих. Дякуємо!

Після пропущеної через серце Хресної Дороги, пройденої в молитві та роздумах, відчуваю, що душа вмилася сльозами серця, як земля рясним теплим весняним дощиком після зими. Душа отримала цілющу поживну силу, яка піднімає до Божої Любові.

Хресна Дорога Ісуса не подібна на жодну дорогу в світі, її не можна зміряти, не можна

перенести людською силою, вона встелена сльозами, печаллю і непізнаною до кінця Любов'ю... **ЦЕ – ЧАША, ВИПИТА ДО КІНЦЯ...**

Під склепінням Храму Гробу Господнього, крім Х–XIV стацій Хресної Дороги, поруч з Каменем Помазання є невелика капличка з живою незгасимою лампадкою, яку поставили на місці, де стояла Страждальна Мати, коли Ісуса зняли з Хреста. Тут є місця, в яких Ісус Христос з'являвся Матері Божій і Марії Магдалині після Воскресіння.

У підвальній частині Храму Гробу Господнього є місце поховання Адама, де є Кров Ісуса. Коли пробили коп'єм Його серце, то почався сильний землетрус, а камінь біля Хреста розколовся, зробилася тріщина, яку ми бачили і по якій текли краплі Крові Ісуса Христа аж на череп Адама. Гора Голгота названа на честь першої людини світу, яка згрішила – Адама.

Тут є камінь, біля якого бичували Ісуса. Навіть тепер, коли Він знаходиться під спеціальним склом, коли до нього прикласти вухо з лівого боку, то чути досить виразні удари бичування.

Тут є місце, де через триста років знайшли Животворящий Господній Хрест під керівництвом цариці Олени.

Ми схвилювано ходили по цих Святих Місцях. Вражені побаченням, яке пережили серцем і душею, ми стривожено виходили з Храму. Небо надворі почорніло, затягнулось хмарами, почав іти дощ, через який ми не змогли відвідати більше Святих Місць Єрусалима. Однак ми все-таки під'їхали автобусом до місця, яке називалось в часи Ісуса містом Юди. Тепер – це частина Західного Єрусалиму.

Ми під'їхали до місця, де стояв дім, в якому жив праведний Захарія та Єлизавета. Єлизавета була рідною сестрою св. Анни, матері Матінки Божої. Ангел Гавриїл, що явився в Назареті, не тільки повідомив про Божє Призначення, але й сказав:

...Тими днями Марія, зібравшись, пустилась швидко в дорогу в гірську околицю, в місто Юди. Увійшла Вона в дім Захарії та привітала Єлизавету. І як почула Єлизавета привіт Марії, здригнулася дитина в її лоні, і Єлизавета спов-

нилась Святим Духом, і вигукнула голосом сильним: “Благословенна Ти між жінками й Благословен Плід лона Твого! І звідкіля мені це, що прийшла до мене Мати Господа Мого?” (Лк. 1, 42-43).

Ось ми стоїмо на подвір'ї, де відбулася їхня зустріч. На цьому місці з'явилося підземне джерело. Тепер тут є церква Зустрічі, де слова “Величає душа моя Господа і Дух мій радіє у Бозі, Спасі моїм!” (Лк. 1, 46-47), сказані під час їхньої зустрічі і написані в Євангелії, вибиті на стінах церкви понад сорока мовами.

Це подвір'я Зустрічі є дуже гарним у будь-яку пору року. У верхній частині церкви – велике панно зустрічі Матінки Божої з Єлизаветою. Вони обняли одна одну, з неба йдуть промені, а над ними – голуб.

На місці народження Івана Хрестителя стоїть церква, в якій справа під вівтарем є Печера, де зберігся Камінь Місця Народження Івана Хрестителя. Камінь обрамлено білим мармуром круглої форми з написом латиною: “Тут Предтеча Господен народився!”

Ми молилися, цілували місце Народження Предтечі, тішилися, що прийшли сюди. У лівій частині Храму була дуже гарна Вифлеємська Шопка. Всюди біля престолів – різдвяні ялинки, як у храмах України.

Коли ми вийшли на подвір'я, наша гід Нона показала нам, звідкіля прийшла до Єлизавети Матінка Божа. Якщо дивитись навіпростець, то здається, що недалеко, але це – гірська місцевість і, напевно, йти було дуже довго і дуже важко.

З Храму Народження Івана Хрестителя ми повертались до автобуса під проливним дощем, дорогою текли стрімкі потоки води. Дощ ішов всю ніч, гриміло, блискало, завивав сильний вітер...

15 лютого 2007 року
Прочанка Анна

(Закінчення у наступному номері)

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ПАСТИРЯ

4 жовтня 2007 року на 86-му році стражденного життя відійшов до вічності о. Петро Герилюк-Купчинський, ГСД, парох м. Стебника, член редколегії часопису “Діти Непорочної”, автор багатьох прекрасних книжок, статей на релігійну тему. Помер не просто священик, помер страдник, мученик за католицьку віру, помер справжній Пастир Греко-католицької Церкви, для якого єдиною справою у житті був Бог і Його Хвала, а також спасіння душ. Отець Петро отримав поклик від Бога ще у 1943 році під час однієї візії, коли йому приснився сон, що він приїжджає до Львова і заходить до Собору Святого Юра. Нараз відчиняються царські врата й з них виходить о. Йосиф Сліпий з Хрестом в руках, і йде до тоді ще зовсім молодого семінариста. Підходить до о. Петра і кладе йому на плечі важкий Хрест. У момент накладання Хреста, уся постать і обличчя Йосифа Сліпого перемінюється на Ісуса Христа. Так почалася Хресна Дорога тоді ще молодого семінариста та майбутнього глави Церкви Йосифа Сліпого. Отець Петро зрозумів, що Ісус кличе його

на допомогу Собі. Без жодного вагання, сумніву приймає цей святий Хрест Ісуса і йде услід за Ним впродовж цілого свого аскетичного життя в целібаті. Навчання у Станіславській Духовній Семінарії, особисте спілкування з Григорієм Хомишином, Митрополитом Андреем Шептицьким, Єпископом Миколаєм Чарнецьким, Йосафатом Коциловським, Архімандритом Климентієм Шептицьким та багатьма іншими сподвижниками нашої віри, ще сильніше утверджують його в любові до Бога. У терпінні та переслідуванні о. Петро відкриває для себе таємницю християнина, таємницю терпіння любові.

Та людина, яка не приймає терпіння, виявляє брак любові щодо Бога і ближнього. Про це дуже добре знав о. Петро і всіма своїми силами старався відкрити вірним красу католицької віри, красу католицьких набожеств і практик до Найсвятішого Серця Ісуса, Непорочного Серця Марії, Хресної Дороги, св. Йосифа, Пресвятої Євхаристії, Святого Духа, молитви на вервиці, які так сильно допомагали висстояти у часах переслідувань.

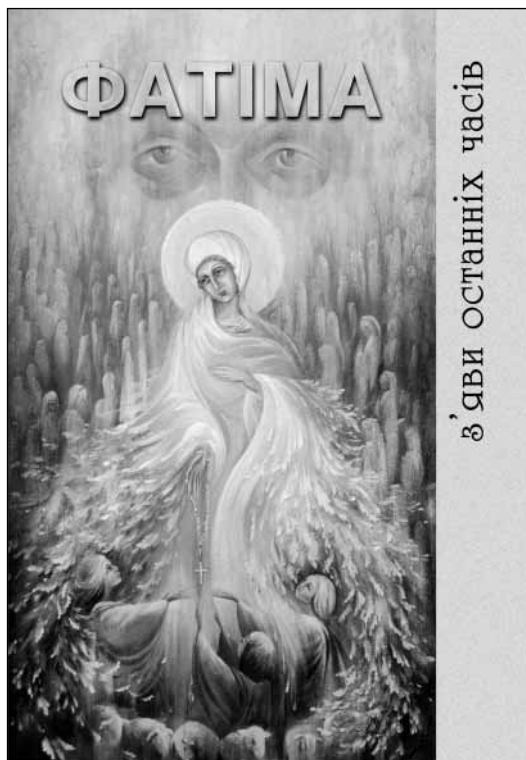
У наш зматеріалізований вік такі священики є, на жаль, рідкістю. Для всіх тих, хто знав о. Петра Герилюка-Купчинського особисто, хто вважав себе Його духовною дитиною, назавжди у пам'яті серця збережеться образ цього доброго Пастиря, Священика, Духівника, Мученика...

Нехай наш Отець Небесний у Своєму безмежному Милосерді огорне душу о. Петра Своєю Любов'ю і нашими молитвами та вічною пам'яттю.

Колектив редакції

№5, 2007

Діти Непорочної

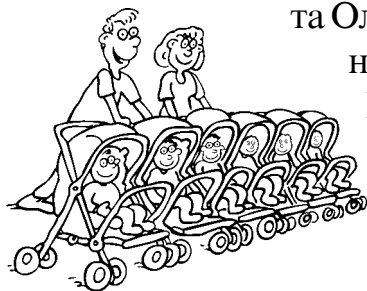
Книжка польського журналіста Чеслава Ришки “Фатіма. З’яви останніх часів”, що недавно з’явилася на книжкових полицях магазину релігійної літератури “Добра книжка”, безперечно, викличе інтерес у читачів, які цікавляться Марійськими з’явами у XX столітті. І Фатіма серед них займає особливе місце, бо саме там Пречиста Діва Марія передбачила кінець Першої світової війни, військовий переворот у Росії, початок Другої світової війни, існування з точністю до дня Радянського Союзу, переслідування християн, розповсюдження комуністичної єресі по цілому світі, замах на Папу Римського, а також шляхи до виходу із духовної кризи та пророчий сенс Фатіми.

У книзі о. Станіслава Марії Калдона “Ангел – посланець надії” розповідається про світ Ангелів, їхню небесну ієрархію. Читач матиме можливість значно більше поглибити свої знання про цю невидиму для нас духовну сферу, пізнати на конкретних прикладах, як Ангели допомагали людям і чим можуть допомогти нам тут, на землі та у вічності. Книжка розрахована на широке коло читачів.

Редакція часопису “Діти Непорочної” щиро вітає своїх працівниць Оксану Горін

та Ольгу Ковалишин із народженням донечок.

Нехай Господь Бог і надалі супроводжує немовлят Своєю ласкою, любов’ю та милосердям, а Пречиста Діва Марія огорне їхні серця Своєю опікою, миром та покровом!